

**Specimen anatomico-pathologicum inaugurale de vi nervorum in ossium
regeneratione ... / defendet Janus Wittop Koning.**

Contributors

Koning, Janus Wittop.
Royal College of Surgeons of England

Publication/Creation

Trajecti ad Rhenum : Typis mandavit N. van der Monde, 1834.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/zxcqa7vv>

Provider

Royal College of Surgeons

License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The Royal College of Surgeons of England. The original may be consulted at The Royal College of Surgeons of England. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

**SPECIMEN
ANATOMICO-PATHOLOGICUM
INAUGURALE**

DE

**VI NERVORUM
IN OSSIUM REGENERATIONE,**

QUAM,

SUPREMO FAVENTE NUMINE,

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI,

HERM. JOH. ROYAARDS,

THEOL. DOCT. ET PROF. ORD.

UT ET

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU,
AC NOBILISSIMAE FACULTATIS MEDICAE DECRETO,

Pro Gradu Doctoratus,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS
AC PRIVILEGIIS,

In Academia Rheno-Trajectina,

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS,

DEFENDET

JANUS WITTOP KONING,
RHENO TRAJECTINUS.

DIE XVII. DECEMBRIS MDCCCXXXIV, HORA VI.

TRAJECTI AD RHENUM,
TYPIS MANDAVIT N. VAN DER MONDE,
MDCCCXXXIV.

andlung, Ober
Jacob, 1786-1863
Surgeon of E
390728

ANATOMICO-PATHOLOGICUM
IN AUGUSTO

VI NERVORUM
IN OSSIBUS REGENERATIONE

STIPENDIO PAVENTIS MUNIFICENTIA
HERM. JOH. ROYALIADE

Die Opera Doctoratus
in Academia Rheno-Trapetina

JANES WITTOZ KONING

TRACTATUS DE NERVIS
ET DE OSSIBUS REGENERATIONE

VIRO CL

JANO BI

MED. DOCT. IN ACADEMIA
PROFESSOR ORDINARIUS; O
PUBLICI ASCRIPTO,
SCIENTIAE

SUMMA REVERENTIA

VIRO CLARISSIMO

JANO BLEULAND,

MED. DOCT. IN ACADEMIA RHENO-TRAJECTINA PRO-
FESSORI ORDINARIO; ORDINI EQUESTRI LEONIS
BELGICI ADSCRIPTO, PLURIUM SOCIETATUM
SCIENTIAR. SODALI.

SUMMA REVERENTIA SEMPER COLENDO

HOC OPUSCULUM

D. D. D.

Auctor.

VIRI CLARISSIMI

JANO BLEULAND

MR. DOCT. IN ACADEMIA RHENO-TARANTINA 1790.
PROFESSOR ORDINARIUS: ORDINI PRAEPOSITUS LIGONIS
MAGISTRUS ACADEMIAE, PRAEPOSITUS SOCIETATIS

Nous avons encore beaucoup à apprendre touchant les
phénomènes de la vie.

(MAGENDIE.)

SEMPER REVERENTIA SEMPER COELO

DOCT. ORDINARIUS

M. D. D.

Auctor.

PRAEFA

*Si quidem utilissimae de
quas institutiones praeceptoris
ri Cl. J. L. C. SCHROEDER vau
ont, ut haec studia ab ipsis
continentur, causam simul re
tissimum dissertationis argu
ceuebam. Licet autem mente
juventutem, quae in horum
tis, utilitatem, quae in eorum
medicinam nra est, non tamen
gumentorum copia selectum face
nis quippe arridebant, multa vi
videbantur. Patrem consului.*

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En
[442] b22390728
Sep 30 2015

b22390728

TRACTS 1257(3)

9 Shipment

PRAEFATIO.

Si quidem utilissimae de anatomia pathologica institutiones praeceptoris aestumatissimi Viri Cl. J. L. C. SCHROEDER VAN DER KOLK efficiant, ut haec studia ab ipsius discipulis maximi aestimentur, causam simul reddunt cur hinc potissimum dissertationis argumentum petendum censebam. Licet autem mente saepius volverem jucunditatem, quae in horum studiorum exercitio, utilitatem, quae in eorum applicatione ad medicinam sita est, non tamen in hac ipsa argumentorum copia selectum facere poteram; omnia quippe arridebant, multa vires meas excedere videbantur. Patrem consului, qui anatomiae

pathologicae studium, quum dudum praxi chirurgicae junxisset, laudabilis mihi videbatur arbititer. Suasit, ut quaestionem moverem de nervorum vi in ossium regeneratione; qua de re saepius cum Promotore aest. sermones incerat; hanc enim vim in hoc processu nimis negligi solere probe viderat. Praeterea ipse in ossium morbis curandis, et in hospitio, cui per multos annos inserverat militari, et in nosocomio urbano, cujus chirurgicae parti dudum praeficerat, et in frequenti praxi civili, nervorum illam vim pluries observaverat, quandoque speciminibus anatomico-pathologicis confirmaverat. Itaque opus ut susciperem exoptabat. Cujus ergo desiderio lubenter cedens, etiamsi rei difficultate non parum territus, Promotoris Carissimi imploravi judicium auxiliumque. Hic, qua solet humanitate, probavit consilium; eoque lubentius, quum diu jam hanc quaestionem paullo accuratius investigare atque experimenta, quae mihi proposuit instituire animo conceperat, eamque speciminibus diversis collectis jam illustraverat.

Quum vero, anno praecedenti, in perficiendo hoc opere essem occupatus, en, altera vice urbem

nostram visitabat diris
Auxilium a civitate po
sare nolui. Accedebat
aegrorum pauperum cura
negotia obrutus, differre
tracationem coactus fui.
berata, ipse gravissima
corregtus sum, quae
lecto me cohibuit detinuit
recalescens, majori imo
duce Promotore aestumati.
liante carissimo patre, m
menta in cuniculis rariq
novus aggrus est, imo
mua, luctus. Aegrotare
pater, et in dies augeri
noctemque diemque filii requ
stinam ipsum potuinet re
erat pietatis officium; exact
tis ille febribus occidit, null
Lactu ergo oppressus, q
oratus essem relictus, offici
ni, ut perficerem diu ante
riemque quae jam hereditatis

Sep 30 2015

[442] b22390728

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En

b22390728

TRACTS 1257(3)

9 Shipment

nostram visitabat dirissima Cholera Asiatica. Auxilium a civitatis consule quaesitum, recusare nolui. Accedebat et aliorum hoc tempore aegrorum pauperum cura. Quid multa? hinc negotiis obrutus, differre ulteriorem dissertationis tractationem coactus fui. Urbe vix a morbo liberata, ipse gravissima febre nervoso-catarrhali correptus sum, quae magnam hyemis partem lecto me cohibuit detinuitque a studiis. Haec revalescens, majori imo ardore iterum arripui, duce Promotore aestumatissimo, nec non auxiliante carissimo patre, multa instituens experimenta in cuniculis ranisque. Quibus intentum novus aggressus est, imo omnium longe gravissimus, luctus. Aegrotare enim coepit carissimus pater, et in dies augeri ipsius malum, ita ut noctesque diesque filii requireret auxilium; quod utinam ipsum potuisset servare. Ultimum vero erat pietatis officium; exacto enim trimestri, multis ille flebilis occidit, nullo flebilior quam mihi.

Laetu ergo oppressus, quum parentibus jam orbatus essem relictus, officii tamen mei existimavi, ut perficerem diu ante susceptum opus materiemque quae jam hereditatis instar colenda mihi

x
videbatur ad finem pertractarem, etiam si multa
nunc deesse deberent, quae, vivo patre, potuissem
adjicere.

Hae ergo sunt, Lector humanissime, rationes,
propter quas benevolum tuum judicium enixe
imploro, si in multis minus accurate potuerim
elaborare, quam fecissem nisi tantae oppressis-
sent, quantas monui, calamitates.

Ante vero quam ad opusculi divisionem transeo,
ut appareat, quae ratione materiam considerave-
rim et tractaverim, non possum non publice
gratias agere quam maximas vobis, qui mihi a
pueris, auxiliis adesse consiliisque voluistis, nec
minus vobis, qui me arte medica imbuistis et
singulari humanitate tractare non noluistis.

Primos inter utinam carissimum citare, patrem
possem, an festus hicce dies tantopere fuisset lae-
tus, qui mihi nunc solennis quidem ac luctuosus
factus est. Tu vero Clar. BLEULAND, qui patri
meo summus fautor et amicus fuisti eodemque nos,
ipsius liberos, amore amplexus es; Tu, cui,
juvante summo Numine, toties vitam debuimus,
qui consilio et facto nunquam non nobis adstitisti.
Tibi intimo pietatis sensu me esse adstrictum

testor. Accipe, ergo hoc
reverentiae gratique anxi
ego ductus ipsum tibi dedico
Tibi etiam Cel. Schaefer
tanto me benevolentia insti
deligentia in conscribenda d
rimentis instituendis, in ca
tironi tulisti, quem nisi
dubito an difficillimum per
Promotor centumationis, ti
tantum beneficiorum rec
ex animo excessuram esse.
Vobis haud secus Cll. L
SHELMAN et WALTERBEEL gra
significare liceat, pro sing
mitate vestra, pro egregia,
renovatis institutione, pro o
beneficiis. Tibi intemper Cl.
tua et solatio, aegrotanti pat
imprimis pro panegyrico, q
patri merito habere voluisti
vobis physica. Quo quidem
quidquam nostras animos,
efficit ingressum comperimus

Sep 30 2015

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

9
Shipment

testor. *Accipe, ergo hocce opusculum tanquam
reverentiae gratique animi documentum, quibus
ego ductus ipsum tibi dedico.*

*Tibi etiam Cel. SCHROEDER VAN DER KCK, qui
tanta me benevolentia instituere voluisti, tanta
deligentia in conscribenda dissertatione, in expe-
rimentis instituendis, in curandis iconibus opem
tironi tulisti, quem nisi ducem nactus fuisset
dubito an difficillimum perfecissem opus, tu ergo
Promotor aestumatissime, tibi persuasum habeas,
tantorum beneficiorum recordationem nunquam
ex animo excessuram esse.*

*Vobis haud secus Cll. N. C. DE FREMERY,
SUERMAN et WOLTERBEEK gratissimi animi sensus
significare liceat, pro singulari erga me huma-
nitate vestra, pro egregia, qua me ornare non
recusastis institutione, pro omnibus in me collatis
beneficiis. Tibi insuper Cl. SUERMAN pro auxi-
liis et solatio, aegrotanti patri toties allatis, et
imprimis pro panegyrico, quem de anatomicis
patris meritis habere voluisti in societate hujus
urbis physica. Quo quidem sermone dulcius vix
quidquam nostros animos, gravissimo dolore
afflictos ingressum comperimus.*

Vos omnes Viri Cell. diu Supremus mundi Rector servet incolumes, ut hujus Academiae laudi diu adhuc prospicere possitis. Facundiores procul dubio habebitis discipulos, gratiorem neminem.

Ut vero ad argumentum nostrum redeamus, ordo hicce optime ei convenire mihi visus est, ut agamus :

CAPITE PRIMO. De Regeneratione ossium.

10. De regeneratione ossium per inflammationem exsudativam.

20. De Regeneratione ossium cum comite inflammatione suppurativa.

CAPITE SECUNDO. De Nervorum vi in Inflammatione.

CAPITE TERTIO. De Nervorum vi in Ossium Regenerationem.

Observationes Pathologicae.

Experimenta.

Conclusiones.

CAPUT P

REGENERATIO OSSIUM

Ossium regenerationem mollium patet, aut inflammam, adhesiva, aut cum apparatus.

In describendis his diversimodis, prioris ratio sit fractura simplex dia posterioris, necrosis ejus partis, quum hi regenerationem omni partem clarius c

Ut hoc autem ordine a studio hos diversos ossium casus dividam et praecipuas mutationes, quas telae hanc pro viribus exponam. Resim litteraturam omittenda se ad argumentum hujus

ROYAL COLLEGE OF SURGEONS OF ENGLAND
20 2015

[442] b22390728

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En

b22390728

TRACTS 1257(3)

9 Shipment

CAPUT PRIMUM.

REGENERATIO OSSIUM PER INFLAMMATIONEM.

Ossium regenerationem aequae ac partium mollium patet, aut inflammatione fieri exsudativa, adhaesiva, aut cum comite inflammatione suppurativa.

In describendis his diversis regenerationis ossium modis, prioris rationis exemplum nobis sit fractura simplex diaphysis ossis cylindrici, posterioris, necrosis ejusdem ossis cylindrici partis, quum hi regenerationis processus ad illam ossis partem clarius observari possint.

Ut hoc autem ordine apto fiat, in quaedam stadia hos diversos ossium regenerationis processus dividam et praecipuas in quoque stadio mutationes, quas telae harum partium subeunt, pro viribus exponam. Regenerationis vero ossium litteraturam omittendam duximus, cum per se ad argumentum hujus operis non pertineat,

illaque satis ample exposita apud nonnullos scriptores, uti Pauli (1), Villermé (2), Piorry (3), aliosque occurrat.

I°. *De regeneratione ossium inflammationis exsudativae ope.*

1°. *Stadium inflammationis.*

Non solum in osse oritur solutio continui injuriâ quâdam mechanicâ allatâ, sed fibrae etiam partium mollium os circumdantium, imprimis membranae fibrosae, parum elasticae, facile disrumpuntur. Sanguis dein e vasis disruptis effunditur, et se accumulât in tela cellulosa partium os circumdantium (*ecchymosin* formans), porro inter periostium laesum ac ipsum os diffractum, eodemque fracturae loco in cavitate ipsa medullari.

Haecce effusio sanguinis tamdiu continuât, donec tandem in ostiolis vasorum disruptorum, sese contrahentium, coagulum sanguinis (*thrombus*) formatur, quando etiam sanguis effusus coagulatur.

Hoc autem stimulo, vi mechanica allato, non solum irritabilitas atque sensibilitas augentur harum partium, sed major etiam oritur sanguinis

(1) Comment. Physiol. Chir. de vulneribus sanandis, praemio ornata. c. II. Tab. aen. Götting. 1825. pag. 31-38 et 81-84.

(2) Dict. des Scienc. medic. Tom. XXVIII. Art. Ossification.

(3) Eodem in lib. Art. Osteogenio.

affertur. Hinc major veri ex
lam sanguinis diluitur atque
iterum absorberi possit.

Plures vero auctores sang
sorberi iterum negant, illudque
mationis insequente in carti
in ipsum os converti, contendit
concludebat Vir. exper. Hei
perimentis, hac de re institu
guinis non absorberi, sed mu
li formationem. Viri Cll. H
donald (3), qui multas ad
investigandum instituerunt vivis
tuerunt sententiae. Vir. expe
experimenta hac de re institu
secundum quae sanguinis princ
colonias atque materia reme
cans, quae, gelatinosae cons
jungeret cum exsudata lymph
illa ossificatio locum haberet.
Weber (5) vero atque vir.

(1) Experimenta circa sanguinis missio
Osses. IV. pag. 124.

(2) Exper. and Obs. on the growth
papers of the late, in Transact. of a S
Inst. 1800. Vol. II.

(3) Diss. inaug. de Nerv. ac Callo, Ex
den des Knochen mit XIV. lith. Abbild.

(4) Cornetti S. 100.

(5) Ueber die Wiedervereinigung oder

Sep 30 2015

[442] b22390728

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En

b22390728

TRACTS 1257(3)

9

Shipment

affluxus. Hinc major seri exhalatio, quo coagulum sanguinis diluitur atque solvitur, ut postea iterum absorberi possit.

Plures vero auctores sanguinis coagulum absorberi iterum negant, illudque processu inflammationis insequente in cartilaginem et deinde in ipsum os converti, contendunt. Ita inter alios concludebat Vir. exper. Heide (1) ex suis experimentis, hac de re institutis, coagulum sanguinis non absorberi, sed multum afferre ad calli formationem. Viri Cll. Hunter (2) et Macdonald (3), qui multas ad calli formationem investigandam instituerunt vivisectiones, ejusdem fuerunt sententiae. Vir. exper. Howship (4) experimenta hac de re instituit microscopica, secundum quae sanguinis principium absorbetur colorans atque materia remaneret griseoalbicans, quae, gelatinosae consistentiae, se conjungeret cum exsudata lympa plastica atque in illa ossificatio locum haberet. Vir. Cl. M. J. Weber (5) vero atque vir. doct. F. Ban-

(1) Experimenta circa sanguinis mission. caet. Amst. 1686. Observ. IV. pag. 124.

(2) Exper. and Obs. on the growth of bones, from the papers of the late, in Transact. of a Societ. for improvem. Amst. 1800. Vol. II.

(3) Diss. inaug. de Nerv. ac Callo, Edinb. 1799. pag. 78.

(4) Beobachtungen über den gesunden und krankhaften Bau der Knochen mit XJV. lith. Abbild. aus dem Engl. von L. Cerutti S. 100.

(5) Ueber die Wiedervereinigung oder den Heilungsprocess

nerth (1) sententiae fuerunt, totum sanguinis coagulum absorberi, atque igitur ad osteogenesis promovendam nihil afferre. Neque immerito; nonne hic coagulum sanguinis uti corpus alienum absorberetur, aequè ac in aliis casibus? Nonne hoc eodem modo observemus de coagulo sanguinis, contusione extravasati? Nonne tandem coagulum sanguinis, in apoplexia effusi, absorbeatur? quod, uti multis diversorum doctorum observationibus satis constat, ita mihi patuit in egregio specimine e collectione Viri Cl. Promotoris, in quo, diu post praegressam sanguinis in cerebri medulla effusionem, nil nisi pseudomembrana, cavumque supererat, omni ablato coagulo (2). Exemplum hujus absorptionis adhuc habemus in quoque vulnere caeso, cum quo fractura simplex valde convenit. In illo nempe coagulum sanguinis in vulnere relictum absorbetur, pars enim extus emittitur, quod in fractura simplici locum habere nequit; in hoc vero coagulo vasa nova non increscunt, sed tantum in lympa plastica exsudata. Licet igitur

gebrochener Knochen, Mit V Kupf. Nova Acta Physico-Medica Acad. Cesar. Leopold. Carolin. Bonn. 1824. Tom. XII. Part. I. pag. 728.

(1) Diss. inaug. de Naturae conaminibus in ossibus laes. sanandis, 1831. pag. 11.

(2) J. J. Luchtmans, Diss. Physiol. Pathol. de absorptionis sanæ atque morbosæ discrimine. pag. 67. — J. Müller, Handbuch der Physiol. des Menschen, Coblenz 1833. Bd. I. Abth. 1. s. 238.

Heide, Hunter, A ship, aliqne (1) contem-
penitus absorberi, credimur
Weber et Banmerth, o-
lum, tum in partibus molli-
fractis ossis partes effusi, I
exhalato dilui, deinde vero
colorantem et tandem fibi
absorberi.

Vila scil: materia fibrosa n-
gendet, quæ lymphæ plas-
exsudatæ propria est, quæ no-
vas, sed continetur inter part-
es tanquam corpus alienum,
sionem magis nocere quam
Jam inflammatione ingrediente
guinis circulationem, ejus glo-
cipunt, jam stasis sanguinis se-
que dilatatio; aliis verbis, inflam-
non tamen in omnibus partibus
tum in extrema ossium fractio-
dammatio tardius ingreditur, qu-
partibus, sed ad illorum margines
nationem inceptam, exfoliatio

(1) Sic etiam (ut se de aliis loquitur) fir-
E. R. Weber. Con. Hildebrandt's
ent des Menschen, 4. Ausg. von E.
Hildebrandt, 1830. Erster Bd. s. 346. Idem
scripsit hujus processum, quum exhi-
tione des Menschen, Tom. II. § 1316. pag.

Sep 30 2015

[442] b22390728

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En

b22390728

TRACTS 1257(3)

9
Shipment

Heide, Hunter, Macdonald, How-
ship, alique (1) contendunt, coagulum non
penitus absorberi, credimus tamen cum M. J.
Weber et Bannerth, omne sanguinis coagu-
lum, *tum* in partibus mollibus, *tum* inter ipsas
fractas ossis partes effusi, primo sero sanguinis
exhalato dilui, deinde vero materiem sanguinis
colorantem et tandem fibrosam solvi atque
absorberi.

Illa scilicet: materia fibrosa non amplius vitalitate
gaudet, quae lymphae plasticae inflammatione
exsudatae propria est, qua nova formari possunt
vasa, sed continetur inter partes molles et ipsum
os tanquam corpus alienum, quod igitur ossi-
ficationi magis nocere quam prodesse videtur.
Jam inflammatione ingrediente post auctam san-
guinis circulationem, ejus globuli oscillare in-
cipiunt, jam stasis sanguinis sequitur, vasorum-
que dilatatio; aliis verbis, inflammatio exorditur;
non tamen in omnibus partibus eodem momento,
nam in extrema ossium fractorum parte, in-
flammatio tardius ingreditur, quam mollibus in-
partibus, sed ad illorum marginem, ante inflam-
mationem inceptam, exfoliatio oritur absorp-

(1) Sic etiam (ut ne de aliis loquar) hujus sententiae est
E. H. Weber. Conf. Hildebrandt's Handbuch der
anat. des Menschen, 4. Ausg. von E. H. Weber,
Braunschw. 1830. Erster Bd. s. 346. Idem patet ex egregia
descriptione hujus processus, quam exhibet Gendrin,
Histoire des Inflamm. Tom. II. § 1316, pag. 373 sq.

tione insensibilis, qua margines ossis diffracti laevigantur.

Exsudatur dein, inflammatione ad ejus ἀκμὴν perductâ, per vasorum parietes lymphæ plastica. Haecce lymphæ est fluidum e sanguine emissum, pellucidum, e parte fibrosa atque albumine constans, non cum sanguine vero confundendum; quod dein spissioris fit consistentiae, coit, atque colorem acquirit albicantem; quod porro magis magisque structurae cingentis vitalis fit particeps, actione vitali, quam partes solidae inflammatae in illam exercent; quâ tandem illud fluidum talem subit mutationem, ut texturam propriam magis magisque compositam adipiscatur, ut nova formentur vasa, quae connexum inter diversas partes restituunt (1).

Hujus nunc lymphæ plasticæ ope tument partes molles inflammatae et concrescunt inter se. Sic concrescit disruptum periostium cum musculis v. c., cum finibus ossis diffracti denudatis, eorumque marginibus atque tumet, ita, ut Howship illud periostium nona die post ossis fracturae originem in cuniculo se vidisse dicat ad unam quartam pollicis partem incrassatum (2). Sed etiam ex ossis diffracti finibus denudatis atque e tunica medullari (3) exsudatur

(1) J. Müller, Handbuch der Physiol. des Menschen. Coblenz 1833. Bd. I. Abth. 1. S. 141, 357 und 372.

(2) l. l. s. 82.

(3) Illa tunica medullaris ab aliis etiam vocatur periostium internum, membrana medullaris, caet.

lymphæ plastica, quæ d
haren partium. Tunica p
intumescent, in lymphæ
primat substantiam medi
marcescit, sed nonnunquam
Tela tandem cellulosa,
et depravata periostii ossis
commutatur, novis vasis fi
nam vasculosum, quæ se
Weber (1) etiam sua vi
plasticam.

2. Stadium Chondrogenæ

Durante hoc stadio dimi
musculis ceterisque partibus
cingentibus, ut, resolution
eorum normalem redeant;
ceptione, quod in ipso pe
tunica medullari finibusque
malio diutius continnet, atq
sequatur lymphæ plasticæ
quæ spissescit, inque cartil
stantiam et osium fines cor
stantiâ exsudatâ septum form

3. Stadium Ossificationis.

Cartilago, quam modo vidi
osium fines formatam, jan
mutatur; absorptione scil. p

(1) Ueber die Wiedervereinigung u.

lymp̄ha plastica, quae deponitur in interstitiis
harum partium. Tunica praeterea ipsa medullaris
intumescit, ita lymphae plasticae ope, ut re-
primat substantiam medullarem, quae postea
marcescit, sed nonnunquam fere tota evanescit.

Tela tandem cellulosa, quae periostium inter
et depravatas periostii ossis diffracti partes adest,
commutatur, novis vasis formatis, in membra-
nam vasculosam, quae secundum V. cl. M. J.
Weber (1) etiam sua vice exsudaret lympham
plasticam.

2°. Stadium Chondrogeneseos.

Durante hoc stadio diminuitur inflammatio in
musculis ceterisque partibus mollibus fracturam
cingentibus, ut, resolutione orta, ad statum
earum normalem redeant; illa tamen cum ex-
ceptione, quod in ipso periostio, aequae ac in
tunica medullari finibusque ossis fracti inflam-
matio diutius continuet, atque ex illis exsudatio
sequatur lymphae plasticae, quae magis magis-
que spissescit, inque cartilagosam transit sub-
stantiam et ossium fines conglutinat, quâ sub-
stantiâ exsudatâ septum formatur cartilagineum,
utrumque cavum medullare separans.

3°. Stadium Ossificationis.

Cartilago, quam modo vidimus inter et circum
ossium fines formatam, jam magis magisque
mutatur; absorptione scil. producuntur in illa

(1) Ueber die Wiedervereinigung u. s. w. l. l. pag. 720.

cavitates (1), quae sensim in ambitum accrescunt, dein angulosae fiunt et tandem formam acquirunt canalium, hîc et illîc magis dilatatorum. Hae cavitates atque canales membranâ tenuissimâ et valde vasculosâ intus convestiuntur, quâ adspectum vasorum acquirunt sanguiferorum. His membranâ secernitur liquor proprius, pellucidus atque mucosus, quo cavitates atque canales, qui etiam in osseâ substantiâ, dein in cartilagine depositâ, remanent, replentur (2).

Quomodo vero ossificationis processus ex ossis primitivi ambitu in cartilagineam substantiam perficiatur, est adhuc res valde incerta.

Secundum nonnullos ossificarent extremi arteriarum ramuli, aut opplerentur substantiâ osseâ, dirumperentur dein et dispergerent tandem in illorum ambitum osseam substantiam (3). Alii docuerunt, substantiam osseam in his vasculis ipsis produci, et *vel* ex eorum extremitatibus, *vel* ex eorum ostiolis lateralibus exhalantibus deponi (4). Alii adhuc opinabantur, illam substantiam fieri depositione phosphatis calcis in cartilagine.

(1) Hildebrandt's Handb. der Anat. u. s. w. van E. H. Weber l. I. s. 334.

(2) Howship, l. I. s. 3 und 6.

(3) Conf. Béclard Elémens d'Anatomie Génér. 2ième Edit. Bruxell. 1828. Pag. 465.

(4) Id. l. I.

E. H. Weber porro
seum deponi e parietibus
stantia ossea) novam ca
substantiam, quae a cartila
propriis differret, que

1°. Cartilago substantia
attacta cum acido hydrochl
atque pellacida fit, econtra
(in qua ossificatio fit), e
acido tractata, colorem a

2°. Cartilago substantia
horas in aqua ebulliente in
vero cartilaginis species n
tempus, subit hanc mu
potius fere immutata (1).

Burdach tandem monet
gine rubro vasculorum n
seam, qua ejus mixtio mu
vero cartilaginis ante ossifi
dubitat (2). Ita nunc con
que pars cartilaginis extern
ois diffracti fines circumda
ejus cavum opplet, in sub
ternetia vero cartilaginis
finem ois diffracti conglut
serius in talem substantiam
stantia ossea, externa scil.

(1) Hildebrandt von E. H.
(2) Physiol. Tom. II. s. 439.

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

9

Shipment

E. H. Weber porro statuit, substantiam osseam deponi e parietibus canalium, quae (substantia ossea) novam cartilagineam contineret substantiam, quae a cartilagine primitiva pluribus proprietatibus differret, quod e sequentibus patet:

1°. Cartilago substantiae osseae acquirit in actu cum acido hydrochlorico colorem fuscum atque pellucida fit, e contrario cartilago primitiva (in qua ossificatio fit), eodem modo cum hoc acido tractata, colorem accipit album, opacum.

2°. Cartilago substantiae osseae per aliquot horas in aqua ebulliente in gluten mutatur; altera vero cartilaginis species non, nisi per longum tempus, subit hanc mutationem aut perstat potius fere immutata (1).

Burdach tandem monet, cartilaginem e sanguine rubro vasculorum materiem attrahere osseam, qua ejus mixtio mutatur; absorptionem vero cartilaginis ante ossificationem locum habere dubitat (2). Ita nunc convertitur sensim sensimque pars cartilaginis *externa* atque *interna*, quae ossis diffracti fines circumdat, quaeque medullare ejus cavum opplet, in substantiam osseam; *intermedia* vero cartilaginis pars, qua margines finium ossis diffracti conglutinantur, transit multo serius in talem substantiam osseam. *Illa* substantia ossea, externa scil. atque interna deno-

(1) Hildebrandt von E. H. Weber l. l. s. 335. seq.

(2) Physiol. Tom. II s. 439.

minata est a Viro cl. Dupuytren (1) et pluribus illorum scriptorum, qui post eum hoc de argumento agebant (2), *Callus primarius, temporarius, auxiliator*.

Haec (substantia ossea), *intermedia* ab illis scriptoribus vocata est *Callus secundarius, definitivus, permanens*.

Ex illa denominatione nobis jam patet differentia, quae inter has calli species consistit. Substantia scil. cartilaginea *externa* aque *interna* jam in osseam commutata est, ossis fines extus vaginae instar uti et intus connectentem, antequam ulla ossificationis puncta observantur in ipsa *intermedia* cartilagine inter ipsos ossium diffractos fines posita.

Externa atque *interna* substantia nova ossea evanescunt resorptione; *intermedia* vero cartilago non in os convertitur, nisi postquam alterius calli speciei resorptio inceperit, quando ejus formatio ita lente procedit, ut non ante octavum mensem post fracturae originem peracta sit, quae pars postea absorptione non evanescit, sed per totam vitam persistit.

Hocce ossificationis processu ad finem perducto, periostium statum normalem recipere in-

(1) Dict. des scienc. medic. Tom. XXXVIII. pag. 434.

(2) Inter hos referri merentur Cruveilhier, Bresschet, Villermé, Beclard, Meding et M. J. Weber. Conf. Hildebrandt, Handb. der Anat. u. s. w. von E. H. Weber, I. I. s. 348.

cipit; ad quem statum etiam redeunt eorum atque septo osse lente evanescendo tandem nova substantia formata, differt ab osse in compositione quam textura.

Chemica scil. sua compositione primitivo quod

non pariter nunc valet. omnes

constant ex

Materia animali 43,795

Carbonate calcis 9,785

Phosphate calcis 44,894

Phosph. magnes. 1,526

et texturæ suæ differt ab

hoc canale longitudinale

tineat, illa vero cavitat

canales incerte decurrente

ejus limites facile disting

II. De Regeneratione

flammatione ru

Si aut causa quaedam

privet ejus apparatus unit

ejus externam, vel ad inte

ubique per omnes partes,

(1) Dict. des Scienc. Medic. T

(2) Hawship, L.L. 191.

capit; ad quem statum, quamquam diu post, etiam redeunt cavum atque tunica medullaris, septo osseo lente evanescente et absorpto. Ipsa tandem nova substantia ossea, in fracturis formata, differt ab osse primitivo *tam* chemica compositione *quam* textura.

Chemica scil. sua compositione differt secundum H. Gaultier de Claubry (1) ab osse primitivo quod

100 partes novae subst. osseae	100 vero partes ossis primit.
constant ex	
Materia animali 43,795	56,284.
Carbonate calcis 9,785	3,846.
Phosphate calcis 44,894	38,75.
Phosph. magues. 1,526	1,12.

et texturâ suâ differt ab osse primitivo, quod *hoc* canales longitudinales fere parallelos contineat, *illa* vero cavitates valde angulosas et canales incerte decurrentes, quâ texturâ diversâ ejus limites facile distinguere possunt (2).

II°. De Regeneratione ossium, comite inflammatione suppurativa.

Si aut causa quaedam externa aut interna os privet ejus apparatu nutritionis, illud, *vel* ad ejus externam, *vel* ad internam superficiem, *vel* ubique per omnes partes, necrosi afficitur; id

(1) Dict. des Scienc. Medic. Tom. XXXVIII, pag. 430.

(2) Howship, l. l. s. 91.

est, eodem modo ac partes molles sub eadem conditione, vitalitatem suam amittit, in sphacelum abit.

Processus illi diversi, qui in tali osse prodeunt ad ossis redintegrationem et partis mortuae remotionem perficiendam, commode dividuntur sequentia in stadia.

1°. Stadium Inflammationis.

Irritamentum, quod excitatur laesione vel destructione, aut tunicae medullaris, aut periostii ossium cylindricorum, dispergitur per totam ossis crassitiem. Ossa scilicet, licet minori praedita sint sensibilitate, afficiuntur tamen stimulis, aequae ac partes molles (1); quo fit, ut, necrosi incipiente, vasorum ossis incitabilitas augeatur, adeoque membranae, quibus canales, ossa per longitudinem perforantes, intus convestiti sunt, inflammatione afficiantur. Hinc substantia ossis affectae partis emollitur (1), atque tandem, inflammatione progrediente, membrana adhuc inflammatur, quae oppositam ossis superficiem obtegit (2).

Canalium dein membranae, ossis demortuae parti proximae inflammatae, secernunt maiorem substantiae oleosae copiam, tument atque pulposae fiunt (3). Quo tumore harum membrana-

(1) Id. l. ultimo l.

(2) Howship l. l. s. 123 sq. — F. Bannerth l. l. pag. 32 seq.

(3) Howship l. l. s. 119 und 123.

rum compressi parietes c
illaque actione majori con
consumuntur. Si jam n
ossis superficie periostium
tione, qua sub illa lym
quae inflammatio exsudati
les sese extendit illorumq
pit; si vero necrosis adsit
malio ex ipsis ossis canal
medullarem dispergitur.
dictis locis deposita, o
fractura locum habere vi
ceam, quo fit, ut in nec
mortua nova cingatur subst
vero externa novus nucleus
retur.

2. Stadium Suppurationis

Membranae, quibus can
parti proximi, intus conve
inter se, canalibus ipsis
et efformant nunc ita un
Haec membrana, inflammat
irritatur hoc in casu per de
cum qua in affectu jam es
heterogenei instar agit ac i
hujus membranae inflammat
crescunt in lympham plasticam
formantes rubras, carni sim

(4) J. L. C. Schroeder va
Ann. Path. Anat. 1861. Fac. l. p.

rum compressi parietes canalium; absorbentur, illaque actione majori continua sensim sensimque consumuntur. Si jam necrosis adsit interna in ossis superficie periostium tali afficitur inflammatione, qua sub illa lymphæ plastica exhalatur, quæ inflammatio exsudativa in ipsos ossis canales sese extendit illorumque membranas corripit; si vero necrosis adsit externa, hæc inflammatio ex ipsis ossis canalibus in tunicam usque medullarem dispergitur. Illa lymphæ plastica, dictis locis deposita, convertitur dein, uti in fractura locum habere vidimus, in substantiam osseam, quo fit, ut in necrosi interna pars ossis mortua novâ cingatur substantiâ osseâ, in necrosi vero externâ novus nucleus osseus interne generetur.

2°. Stadium Suppurationis.

Membranae, quibus canales, ossis demortuae parti proximi, intus convestiti erant, con crescunt inter se, canalibus ipsis resorptione consumtis, et efformant nunc ita unam quasi membranam. Hæc membrana, inflammatione exsudativa affecta, irritatur hoc in casu per demortuam ossis partem, cum qua in attactu jam est posita, quæ stimuli heterogenei instar agit ac irritat. Hinc augetur hujus membranae inflammatio, qua vascula con crescunt in lymphæ plastica orta, carunculas efformantes rubras, carni similes (1), quæ igitur

(1) J. L. C. Schroeder van der Kolk, observ. Anat. Path. Amst. 1826. Fasc. I. pag. 19, 20 et 22.

constant, uti etiam patet ex experimentis, a Viro doct. Pauli institutis (1), e retibus vasorum capillarium et non, uti nonnulli voluerunt, e vasorum finibus. Hae carunculae habent non solum vim pus secernendi, quod tenuissimum sensim sensimque spissius redditur (2), sed gaudent etiam absorbendi facultate (3).

Forma harum caruncularum omnibus in casibus non eadem est, dum modo maiores, modo minores, modo rotundiores vel ellipseos formae factae sint (4) atque constant e tela celluloso-vasculosa valde sensili (5).

Inflammatio tandem exsudativa persistit sub granulationis superficie, qua carunculae magis magisque in altum propelluntur (6); granulatio vero ipsa se non extendit extra mortuae partis ambitum, sed crenam format circum illam, partem vivam inter et mortuam. Ille processus dicitur *exfoliatio*, atque pars demortua, a vivâ separata et in cavo medullari contenta, *sequester* denominatur.

Ex his nobis jam patet convenientia necrosin inter et sphacelum.

(1) l. l. pag. 116, et Tab. I. fig. 1 et 2.

(2) Brugmans, Diss. de Puogencia pag. 14. sq.

(3) Pauli, l. l. pag. 116.

(4) Bannerth, l. l. p. 18. Howship, l. l. s. 42.

(5) Pauli, l. l. pag. 62.

(6) Müller, l. l. s. 387.

3. Stadium Clavatum

quasi e capis sua expu

Cloacae se ostendere

sequester separatus alicubi

et pus, suppuratione in

et depositum, exitum sibi

Pus scilicet irritat sua in

inflammatum, qua non s

ratio, sed etiam huius

hic illic consumuntur abs

oritur caries, qua in

aperturae formantur, per

que sequester expelli potest

In partibus mollioribus hanc

dentibus oritur puris act

in his enim producitur oleus

serviens ac aperturae in subs

Si vero sequester permagnus

ope, nec caruncularum in

rum protrudente vi expelli

nis et extrahitur, aut pers

donec tandem spatium cla

tum satis amplum sit, au

rium esse novo cingente, v

Facile adhuc intelligitur, t

externa, solummodo requ

lesam omnis partem tegi

atque exfoliata omnis pars

ponit.

(1) Bannerth, l. l. pag. 36.

3°. *Stadium Cloacarum formationis atque sequestri e vagina sua expulsionis.*

Cloacae sese ostendere incipiunt, quando sequester separatus alicubi prorumpere coeperit et pus, suppuratione in cavo medullari ortum et depositum, exitum sibi patet.

Pus scilicet irritat sua indole acris os cingens inflammatum, quae non solum augetur inflammatio, sed etiam hujus ossis cingentis canales hic illic consumuntur absorptione; aliis verbis, oritur *caries*, quae in illa substantia ossea aperturae formantur, per quas pus effluere atque sequester expelli potest (1).

In partibus mollibus hanc ossis partem circumdantibus oritur puris actione idem processus, in his enim producit *ulcus*, ad eundem finem inserviens ac aperturae in substantia ossea carie ortae. Si vero sequester permagnus sit, ita ut nec puris ope, nec caruncularum in cavo medullari ortarum protrudente vi expelli possit, frangitur machinis et extrahitur, aut persistit in cavo medullari, donec tandem spatium cloacae ad sequestri exitum satis amplum sit, aut tenetur tandem per vitam osse novo cingente, vaginae instar, inclusus. Facile adhuc intelligitur, ulcerationem in necrosi externa, solummodo requiri partium mollium, laesam ossis partem tegentium, ut demortua atque exfoliata ossis pars expelli et pus effluere possint.

(1) Bannerth, l. l. pag. 36. seq.

4°. *Stadium Ossificationis.*

Carunculae, demortuâ ossis parte remotâ, erumpunt magis magisque, ita ut in necrosi interna ex interiore vaginae osseae superficie extra cloacas excrescant, in necrosi externa ossis superficiem externam obtegant. Amittunt dein illae carunculae sensim sensimque suum colorem rubrum, viridem; pallidiores fiunt, contrahuntur atque confluunt; acquirunt porro cartilaginis consistentiam, commutantur tandem in substantiam osseam, eboris nonnunquam duri-
tiei (1), quae non, uti callus primarius, in fracturis resorptione rursus consumitur, sed permanet in statu suo.

Monendum autem, ulcera, in partibus molli-
libus obvia et quae aut fistulosa aut plana sunt, granulatione sanari, carunculis e fundo ulceris accrescentibus, ita ut cicatrices cutis hoc in casu remaneant adhaerentes intropressae, quum ulcerum margines cum carunculis confluant et sic intropressi concrecant.

Periostium tandem et tunica medullaris acquirunt eodem modo ac in fracturis pristinam suam formam atque texturam.

Haec mihi sufficere videntur ad intelligendum, quomodo os inflammatione tum exsudativa, tum suppurativa, regeneretur. Quaestio tamen superest, quibus scil. viribus perficitur.

(1) Bannerth, l. l. pag. 38 et Tab. I. fig. 6. litt. h. h.

CAPUT SEC

DE NERVORUM VI IN I

Vidimus, praecedente
generationem fieri, aut in
exsudativa, aut comite infla-
tione. His nunc adhuc addi-
tum regenerationem ossium
perficere; in omnibus enim ex
inflammatione semper minor
etiam imperfectior, et, si
ossis fracti non satis sit ac-
currit pseudarthrosis. Hinc
sunt fines contra se invicem
quidem ab illis serrae ope a-
ctorem per eorum intervalla
inflammatio excitetur et in-
deponatur substantia ossea

(1) Conf. Fabr. Hildanus, l. l. p. 32. Wardrop medico-
l. p. 35. Langenbeck, n.
der Heilung des falschen Gelenks

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

9
Shipment

CAPUT SECUNDUM.

DE NERVORUM VI IN INFLAMMATIONE.

Vidimus, praecedente capite, ossium regenerationem fieri, aut tantum inflammatione exsudativa, aut comite inflammatione suppurativa. His nunc adhuc addere possumus, nunquam regenerationem ossium sine inflammatione perfici; in ossibus enim spongiosis, in quibus inflammatio semper minor est, regeneratio est etiam imperfectior, et, si inflammatio finium ossis fracti non satis sit aucta, aut tota desit, oritur pseudarthrosis. Hinc solent Chirurgi, aut hos fines contra se invicem fricare, aut partem quandam ab illis serrae ope auferre, aut tandem setaceum per eorum intervallum ducere, ut scilicet inflammatio excitetur et increseat atque nova deponatur substantia ossea (1). Quum nunc

(1) Conf. Fabr. Hildanus, Observ. Chirurg. Cent. II. Obs. 91. Wardrop medico-chirurg. transact. vol. IV. pag. 353. Langenbeck, neue Bibliothek für d. Chirurg. u. Ophthalmologie. Bd. I p. 81. Weinhold von der Heilung des falschen Gelenkes, u. s. w. in Hufe-

inflammatio ossium pro regeneratione adeo necessaria sit, ut haec non sine illa perfici posse videatur, liceat mihi in hocce capite investigare, an nervi agant in inflammatione, ut dein, in sequente capite, clarius illustrare possimus vim nervorum in ipsa ossium regeneratione.

Nervos partes suas agere in inflammatione, jam *a priori* est concludendum e sanguinis circulatione, in qua moderanda nervi multum valent. Sanguinem enim quidem cor tantum generaliter distribuit (1); sed hoc non solum ab illo perficitur contractione ventriculorum atriorumque, sanguinis in illo contenti irritatione producta, uti nonnulli voluerunt, sed *primo loco* a nervorum vi, qua cordis vita et contrahendi facultas sustinentur (2). Nam cor se etiam contrahit in statu vacuo, licet nullum sanguinem contineat, porro cordis contractiones turbantur, imo remittunt, vel primo momento penitus desistunt, si medulla spinalis cito destruat (3); sic etiam, nervis cordis irritatis, ejus contractiones accelerantur, majorique perficiuntur impetu (4); et tandem animi pathemata in cordis systolen

Land's Journal Mai 1826. Chelius Leerboek der Heelkunde, vertaald en vermeerdert door G. J. Pool, Deel II. St. 1. bl. 1. seqq.

(1) Müller, l. l. s. 196.

(2) Müller, l. l. s. 188.

(3) Id. l. l. s. 181.

(4) Burdach, die Physiologie als Erfahrungswissenschaft, mit Beiträgen von J. Müller, Leipz. 1832. Bd. 4. s. 464.

diastolenque magnam exercere.
Ex his igitur jam videmus
nervis distributionem nervis
terea agunt etiam nervi ad
et quidem imprimis ad vas
nes enim locales congesti
quotidiana observatio docet
notissimum effectum: ubi
Unum alterumve tamen clar
vis nervorum in sanguinis c
enarrare mihi liceat.

Inter tot exempla, quot
venimus, sequens (1), a
nobis datum, aptissimum est.
Hic scilicet amputavit
mea, ut nervus ischiadicus
et observavit, sanguinis
vasa capillaria regulariter p
vero atque venas cum
Hoc nunquam minus quam
quam $\frac{1}{2}$ horae partem con
tamen aetheris ad vulnus ap
per aliquod tempus resitueb
amputato et dissectis simul ner
dimius quam per 3 minuta ob
invenitur exemplum in rana juv

(1) M. l. l. s. 487.

(2) Koch, in Meckel's Archiv. fi
nologie. Jahrg. 1827. Heft III. Exper.
III. Exp. IX. S. 251.

diastolenque magnam exercent vim et efficaciam (1).

Ex his igitur jam videmus, generalem sanguinis distributionem nervis gubernari. Sed praeterea agunt etiam nervi ad vasa sanguifera ipsa, et quidem imprimis ad vasa capillaria. Irritationes enim locales congestiones producunt, uti quotidiana observatio docet, unde Hippocratis notissimum effatum: *ubi stimulus, ibi affluxus*. Unum alterumve tamen clarius exemplum, e quo vis nervorum in sanguinis circulatione nobis patet enarrare mihi liceat.

Inter tot exempla, quot apud scriptores invenimus, sequens (2), a Viro doct. Koch nobis datum, aptissimum esse mihi videtur.

Hic scilicet amputavit ranae crus, ita tamen, ut nervus ischiadicus integer maneret, et observavit, sanguinis circulationem per vasa capillaria regulariter peragi, per arterias vero atque venas cum aliqua retardatione. Hoc nunquam minus quam $\frac{1}{4}$ et non diutius quam $\frac{1}{2}$ horae partem continuabat. Guttulis tamen aetheris ad vulnus applicatis, circulatio per aliquod tempus restituebatur. Crure vero amputato et dissectis simul nervis, circulatio non diutius quam per 3 minuta observabatur. Aliud invenitur exemplum in rana juniore, caudâ longâ

(1) Id. l. l. s. 467.

(2) Koch, in Meckel's Archiv. für Anatomie und Physiologie. Jahrg. 1827. Heft III. Exper. III. S. 442. sq. Jahrg. 1832. Exp. IX. S. 251.

praedita, cujus medullae spinalis pars, quae in caudam usque se extendit, magis magisque retrahitur atque consumitur, quando nervorum vis decrescit, imo penitus evanescit, jam sanguinis affluxus imminuitur, desistit, nutritio non magis peragitur et tandem amittit rana suam caudam, nervis ejus prius consumptis, quamquam cor eodem tempore increscit. En exemplum e corpore sano, e quo satis patet nervorum vis in sanguinis circulatione. Ne loquar de animi pathematum vi et efficacia in sanguinis circulatione nervorum ope. Quantopere turbatur sanguinis circulatio terrore, horrore, anxietate allata? quae vis pudoris, gaudii, imaginationis luxuriosae? His oritur congestio sanguinis versus corporis peripheriam, faciem, genasve; illis e contra accumulatur sanguis versus corporis centrum, pallescit facies, obrigescit corpus. Sic oritur etiam nonnunquam nimia mentis defatigatione Phrenitis, irâ hepatitis, anxietate aneurisma; quales congestiones locales e cordis actione explicari nulla ratione possunt. Ita etiam, venae sectione institutâ, primum emittitur sanguis e vena magna cum vi, desinit vero mox ejus effluxus, syncope ortâ. Antequam tandem huic exemplorum enumerationi finem imponam, liceat mihi his adhuc addere experimentum a Viro doct. Günther institutum (1), qui scilicet descindebat equi

(1) Meckel's Arch. f. Anat. und Physiol. Jahrg. 1828. s. 364.

admissuri nervos penis
salutar erectionis, cum
deficeret sanguinis affluxus
rursus ad eam ductum,
quidem indicabat, verum
impedita (1). Sanguinis ver
gubernatur nervis ad vitam ar
sed asprimis nervis vitae veg
pettico, cujus plerumq
porro surculi, ramuli, a
non solum arterias cingun
sed, tunicis earundem acc
istis vas penetrant, molli
sunt et in tela cellulosa ar
vel saltem oculo nudo se sui

(1) Cuvier, vergl. An
Marzocchi, Meckel's Arch. f.
S. 363. Ribes in eod. l. l. s.
eodem l. l. s. 365. Gaultier
S. 314. Stieglitz, Pothel. Unter
et sp. Müller Physiol. 1. l. S. 3
ves, quod paralytis muscularum ven
conferre poterit ad erectionem in
(2) L. F. Lobstein de Nervi syn
con et molli. Commentatio Anat. P
tel. ac. et l. l. s. 363. Par. 1823. p.
(3) Lobstein l. l. p. 42. Ibi ad
moxo inquiri in nervorum molli
tudine externae rami insequentes e
talem vidi confirmatum. Tela cellulosa
nervi volumina scissis agente lustrat
nervum, in quo tractus lactici colo

admissarii nervos penis, quum in statu ver-
sabatur erectionis, cum illo eventu, ut statim
deficeret sanguinis affluxus. Illud animal, dein
rursus ad equam ductum, assiliendo cupiditatem
quidem indicabat, verum omnis erectio penis erat
impedita (1). Sanguinis vero circulatio non solum
gubernatur nervis ad vitam animale pertinentibus,
sed imprimis nervis vitae vegetativae, scilicet sym-
pathico, cujus plexus in cor agunt (2), cujus
porro surculi, ramuli, atque plexus numerosi
non solum arterias cingunt atque amplexantur,
sed, tunicis earundem accreti, in organa cum
istis vasis penetrant, molles et quasi pulposi
fiunt et in tela cellulosa arteriarum evanescent,
vel saltem oculo nudo se subducunt (3).

(1) Conff. Cuvier, vergl. Anatom. Bd. IV. S. 468.
Moreschi, Meckel's Arch. f. Anat. u. Physiol. Bd. V.
S. 403. Ribes in eod. libr. l. l. s. 447. Tiedemann in
eodem libr. Bd. II. s. 95. Gruithuizen, Organozoönomie
S. 144. Stieglitz, Pathol. Untersuch. Bd. I. S. 175, 188
et sq. Müller Physiol. I l. S. 2. B seqq. Dubitandum
vero, quid paralysis musculorum venas penis comprimentium
contribuere potuerit ad erectionem impediendam.

(2) J. F. Lobstein de Nervi sympath. humani Fabrica,
usu et morbis. Commentatio Anat. Physiol. Pathologica. Ta-
bul. ac. et lithogr. illustr. Par. 1823. p. 123. seq.

(3) Lobstein l. l. p. 42. Ibi adhuc legimus: * Saepe-
numero inquisivi in nervorum mollium propagines arteriae
caroticae externae ramos insequentes et observationem prae-
dictam vidi confirmatam. Tela cellulosa, arteriam lingualem
maxillarem externam, aliosque integens, microscopio objec-
torum volumen sexagesies augente lustrata, nil erat nisi rete
nervosum, in quo tractus lactei coloris descripto more

His efficitur, quod nonnunquam morbus localis fit universalis, quod inflammationi locali accedat febris inflammatoria aut superveniat inflammatio alius organi, quum scil. organa irritata per has nervi sympathici fibrillas reagant ad ejus partes cen-

decurrebant; a tela cellulosa communi toto, ut ajunt, coelo diversum. In foetu septimestri ramulum mollem, e ganglio cervicali supremo enatum, ad carotidem externam tendentem, in ejusdem tela cellulosa prosectus sum, illumque in septem fasciculos sive tractus medullares albidos observavi diversum (et) innumeras per microscopium fibrillulas ostendit tela (scil. cellulosa) nerveas. Hinc, experimentis fisus, absque erroris metu pronunciare possim: dari telam cellulosa nerveam, a tela cellulosa communi distinctam et diversam." * In cadavere (*) foetus perfecti optime perspexi atque aliis monstravi ramulum, membranam aortae cellulosa perforantem, ponce originem arteriae subclaviae sinistrae et in tunica ejusdem fibrosa absumentum. Walter itidem de ramis loquitur adducendam tunicam, quam pro musculari habet, euntibus."

Conf. Sam. Ch. Lucae quaedam observat. anat. circa nerv. arterias adeuntes. Francof. ad Men. 1810. 4. et Reil's Arch. B. IV. 1809. Tab. XI. b. ubi surculos descripsit atque icone expressit plures pro tunica media arteriae brachialis. S. Th. Sömmerring vom Baue des menschlichen Körpers. Frankf. 1810. Th. IV. pag. 71 ubi legitur, plexus nervorum eo densiores esse quo tenuiores arteriae. Ribes, Mém. de la soc. méd. d'émulation VIII. 1817 p. 604. seq. Meckel's Archiv. Jahrg. 1819. vol. V. s. 442. Ubi se invenire dicit fibrillas nerveas n. sympathici circum arteriolas usque in substantiam cerebralem et juxta art. brachialem et cruralem usque ad earum ramulos. Boeck Beschreibung des fünften Nervenpaares. *descripsit plexus sympathici ramos art. Carotidis internae circumdantes. Müller l. l. s. 187.

(*) Ibid. l. l. p. 44.

trales, ad nervos cardiacos et medullam spinalem. His nervi sympathici angustior in diversis organitate, sanguinis impetuditate, in qua irritatione solum uteri et ovariorum, eodem gradu increscit in quod tamen non solum ne sed etiam ipsi organismi in hoc statu etiam vitium, allicuntque illud patet e primordiis in embryone, medullaque spinalem antequam ullum observetur qui tamen sanguis, simulacrum ad organa, in haec penitus efformantur. Ita tamen organorum naturam indicatur; quo etiam fit, quod in diversis organa (4).

(1) Müller l. l. s. 188. C. W. Zusammenh. des sympathischen Nerven-Systems für Anat. Physiol. nach Müller 1834. No. IV. (2) Müller l. l. s. 212. (3) K. H. Baumgärtner, Beiträge und das Blut in ihrem gesunden Zustande. Freiburg 1834 mit Abbild. u. (4) Hardach, l. l. s. 409. seq.

trales, ad nervos cardiacos, uti etiam ad cerebrum et medullam spinalem ipsam (1).

His nervi sympathici fibrillis, plexibusque augetur in diversis organis una cum aucta vitalitate, sanguinis impetus. Sic, v. c., in gravitate, in qua irritatione vitalitas augetur non solum uteri et ovariorum, sed etiam mammarum, eodem gradu increscit in illis sanguinis affluxus, quod tamen non solum nervis est adscribendum, sed etiam ipsi organismi vitae; nam organa agunt in hocce statu etiam vitâ suâ propriâ ad sanguinem, alliciuntque illum (2). Hoc enim jam patet e primordiis in embryonibus, in quibus cerebrum, medullaque spinalis jam formata sunt, antequam ullum observetur sanguinis indicium (3), qui tamen sanguis, simulac ortus fuerit, allicitur ad organa, in haec penetrat, atque ita vasa in illis efformantur. Ita tamen, ut, secundum diversam organorum naturam, sanguinis affluxus modificetur; quo etiam fit, ut decursus vasorum capillarium in diversis organis etiam sit diversus (4).

(1) Müller l. l. S. 188. C. W. Wutzer, Ueber den Zusammenhang des sympathischen Nerven mit den Spinalnerven. Archiv. für Anat. Physiol. und Wissenschaftliche Medicin von Müller 1834. No. IV.

(2) Müller l. l. s. 212

(3) K. H. Baumgärtner, Beobachtungen über die Nerven und das Blut in ihrem gesunden und krankhaften Zustande. Freiburg 1836 mit Abbild. s. 23, 41, 53 und 79.

(4) Burdach, l. l. s. 409. seq.

Sed praeterea patet, non solum ex nervorum vi in sanguinis circulatione, nervos partes suas agere in inflammatione, sed etiam ex processu inflammationis ipso.

Irritatio enim nervorum praegreditur inflammationem, qua oritur dolor, dein sanguinis affluxus, vasorumque imprimis capillarium expansio; hunc sequitur turgor partis affectae insignis, quo illa pars tenditur atque eo magis dolorifica fit, pressione nervorum secundaria, quo major sanguinis copia hanc versus partem affluit, se in hoc accumulatur atque tandem stagnat, quo majore ergo illa pars gaudet rigiditate et quo minus affluxui cedere possit. Hinc inflammatio membranarum fibrosarum, ligamentorum atque tunicae ossium medullaris valde est dolorifica, quum in his tensio partis ipsius atque pressio nervorum summa sit.

Praeterea nervorum vim et efficaciam in inflammationem probant adhuc *et* observationes pathologicae, *et* experimenta, hac de re instituta.

Inter alios huc inprimis pertinet casus, quem enarrat Earle (1) mulieris 32 annorum: quae furcae ope laesionem acceperat in antibrachio, qua nervus cutaneus fere in dimidia ejus decursus parte laedebatur, eo effectum, ut cito dolor ve-

(1) Meckel's Deutsch Archiv. für die Physiol. Jahrg. 1817. Bd. III. s. 426 sq. (Aus den Medico-chirurg. Transact. vol. 7. p. 173—195.)

beniens per totum nervum
sequente prope vulnus inf
Brachium per tres hebdom
tum sub applicatione loti
jam iterum movere ince
mento dolor acutissimus,
rum excitabatur, quem
erysipelatosa per totum
e qua plures vesicae
puscebantur; postea, mo
tato, eadem sequebantur
bus calor tantus excit
scalae Fahrenheitianae sup
Semper inflammatio in ar
transcripta manebat, neq
extendebatur; fomentation
cito tollebant.

Illa vis nervorum, in
multo magis adhuc cons
exper. dissecasset nervum
liter statim desisset infla
et alio hujus Viri casu
laborantis sensibilitate val
namque, cum harum part
atque intumescencia; quae
meritis internis, nec extern
sectione vero nervi ulnaris
debant statim dolor, om

(1) x. 421 sqq.

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

9
5 Shipment

hemens per totum nervum dispergeretur, cito
sequente prope vulnus inflammatione satis notabili.
Brachium per tres hebdomades immobile serva-
tum sub applicatione lotionis aquosae cujusdam,
jam iterum movere incepit, quando uno mo-
mento dolor acutissimus, flagrans in vulnere ite-
rum excitabatur, quem sequebatur inflammatio
erysipelatosa per totum antibrachium dispersa,
e qua plures vesicae pemphigum aemulantes
nascebantur; postea, motu brachii de novo ten-
tato, eadem sequebantur symptomata, sub qui-
bus calor tantus excitabatur, ut 3 gradibus
scalae Fahrenheitianae superaret calorem linguae.
Semper inflammatio in antica brachii parte cir-
cumscripita manebat, neque ultra hunc locum
extendebatur; fomentationes cum opio accessum
cito tollebant.

Illa vis nervorum, in hocce casu morbi,
multo magis adhuc conspicua esset, si ille Vir
exper. dissecasset nervum; tunc enim probabi-
liter statim desiisset inflammatio, uti etiam patet
ex alio hujus Viri casu morbi (1) puellae,
laborantis sensibilitate valde aucta antibrachii
manusque, cum harum partium calore valde aucto
atque intumescencia; quae affectio nec medica-
mentis internis, nec externis erat solvenda. Dis-
sectione vero nervi ulnaris dein instituta, desi-
nebant statim dolor, omniaque cetera hujus

(1) s. 421 sqq.

affectionis symptomata, imo harum partium pro magna parte sensibilitas atque motus digiti minimi.

Sic etiam solent Veterinarii nervum dissecare plantarem equi, cujus ungula inflammatione est affecta, quum scil: hac nervi dissectione cito solvatur inflammatio ejusque dolor.

Illam nervorum vim in inflammatione observamus etiam in sequente exemplo: sanguinis circulatio, si arteria quaedam sit ligata atque dissecta, nervi tamen ejus partis integri, restituitur post aliquod tempus, quum inflammatione exsudativa hujus arteriae fines anastomosi ramorum lateralium denuo cum se invicem conjungantur; Vir Cl. Baumgärtner (1) observabat e contrario, nullam oriri inflammationem finium arteriae ligatae atque dissectae, nec anastomosin, si scil: nervi ejus partis simul fuissent dissecti.

Ad experimenta, quibus probatur nervos agere in inflammationem, referenda imprimis sunt illa Viri doct. Kriemer, inter quae sequentia (2) multum valere mihi videntur. Irritabat membranam natatoriam ranae solutione salis culinaris et observabat dein ad illam oriri inflammationem, quae tamen, postquam n: Ischiadicus erat dissectus aut medulla spinalis

(1) l. l. s. 155.

(2) Physiologische Untersuchungen. Leipzig 1820 mit drei Kupf. vers. 20, 21, 22 s. 162 sqq.

destructa, sensim sensi-
evanescebat omnia; nec
membram solutione salis
erat, observabat, nulla
Eosdem eventus acquirebat
(Bumbeo terrestri, Hum
in illa membrana esset
pellacidi guttula in illa
brevis post evanescebat
tandem vis nervorum
perclare visa est in ex-
perimento. Dissectio
ischii atque cruris
nervi prope exitum ex-
ut in extremitate hujus
motus superesset. Tibia
quam sinistri lateris, fr-
dum leges chirurgicas re-
in positione sua conte-
fracturas post 48 fere h-
Conte fracturam circumd-
reflexa, vidi coagulum
funde rubri et consisten-
perna molles quam inter-
culi erat viridi coloris
tunicae medullaris vasa

(4) Hic autem emolenda ex-
Dieckel in his experimentis
non facta fuisse putat. Vid. Me-

destructa, sensim sensimque decrescebat, imo evanescebat omnis; nervo dissecto, antequam membrana solutione salis culinaris madefacta erat, observabat, nullam oriri inflammationem. Eosdem eventus acquirebat, si ab ape terrestri (Bumbo terrestri, Hummel, German.) punctus in illa membrana esset factus atque liquoris pellucidi guttula in illa deposita, quae guttula brevi post evanescebat absorptione (1). Illa tandem vis nervorum in inflammatione a me perclare visa est in experimento a Promotore aestim. instituto. Dissecabat scil. Vir Cl. n. ischiadicum atque cruralem lateris sinistri cuniculi prope exitum ex abdomine et pelvi, ita ut in extremitate hujus lateris nec sensus nec motus superesset. Tibiae dein, tam dextri quam sinistri lateris, fractae atque dein secundum leges chirurgicas repositae sunt, plagulisque in positione sua contentae. Examinaui porro fracturas post 48 fere horas, cuniculo mortuo. Cute fracturam circumdante extremitatis dextrae reflexâ, vidi coagulum sanguinis, coloris profunde rubri et consistentiae densae, tam inter partes molles quam inter ipsa ossa fracta. Musculi erant vividi coloris rubri, periostii atque tunicae medullaris vasa sanguine oppleta et

(1) Hic autem consulenda est reprehensio satis acris doct. Jaekel in his experimentis Cl. Krimer, qui illa ficta non facta fuisse putat. Vid. Meck. Arch. Bd. VII, S. 396. sqq.

b22390728

TRACTS 1257(3)

9 Shipment

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

tumefacta, substantia tandem ossea rubra continebat magnam sanguinis copiam. In hac igitur fractura adfuit coagulum sanguinis e vasis disruptis effusi, atque inflammatio periostii, tunicae medullaris, ipsiusque ossis. Reperi e contrario in fractura extremitatis sinistri humorem serosum limpidum, leviter rubro colore tinctum; muscoli erant coloris naturalis leviter rubescentis, periostium albicans, tenuissimum, tunica medullaris rosei coloris et exsiccata, substantia tandem ossea alba. In illa igitur fractura minor adhuc sanguinis copia obvia erat, quam in statu sano (1). Quum his jam satis probatum habeamus, nervos magnam habere vim et efficaciam in inflammatione, commode transire possum ad sequens caput tertium.

(1) Conf. Experimenta ad finem hujus opusculi descripta.

CAPUT T

DE NERVORUM VI IN OSS

Quum osium regeneratione perfici, ipsarumque nervorum actione prodigiis priore, nervos agere non, concludere possumus. Insuper tamen de osium regeneratione agere, an revera nervorum per telam medullarem et periostium adhererent. Non multi sunt scripti

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of En
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

9

Shipment

CAPUT TERTIUM.

DE NERVORUM VI IN OSSIUM REGENERATIONE.

Quum ossium regeneratio non sine inflammatione perfici, ipsaque inflammatio vix sine nervorum actione produci posse videatur, jam *a priori*, nervos agere in ossium regenerationem, concludere possumus.

Antequam tamen de hacce nervorum vi in ossium regeneratione agam, licet mihi investigare, an revera nervorum surculi ossa intrent, per telam medullarem se dispergant atque ad periostium adhaereant.

Non multi sunt scriptores, qui satis certo et

determinatim nervorum praesentiam in ossibus testantur, nonnullorum tamen eorum opiniones, hancce rem spectantes, adducere mihi liceat.

Vir Clar. du Verney inprimis illos nervorum surculos ossa intrare jam observavit: legimus enim in libro suo sub titulo: *Genees-en Heelkundige Verhandelingen van alle de gebreken der Beenderen, in 't Nederduitsch, vertaald door M. Houttuyn, Amst. 1756, Deel I. Voorrede Bl. LXX*: du Verney revera vidisse nervulum concomitari arteriam atque venam, quae ipsam ossium substantiam intrabant. Quod praeterea illi viro non solum patuit e dissectionibus cadaverum, sed etiam ex experimentis pulcherrimis hac de re ab illo ipso institutis et descriptis in *Memoires de l'Acad. Royale des Sciences de Paris le 17 Juillet 1700. pag. 202—205*; et in *Historia hujus Academiae. Par. 1700. secunda Ed. Par. 1719. pag. 15* sub titulo: *de la structure et du sentiment de la Moëlle*; quae experimenta consistunt in tunicae medullaris destructione, sub qua operatione ille Vir. Cl. observavit tunicam medullarem valde esse sensibilem, quum animalia dolorem insignem indicavissent, e quibus ergo concludebat illam tunicam nervorum surculos continere.

Post illum Virum Cl. multi ingeniosissimi, sagacissimique, quorum plerosque in secundo nostro experimento enumerabimus, talia similia

instituerunt experimenta
erentibus (1).

Vir. den. Doct. J. J. I.
nervi surculum os intrare
mentis in Anat. de
an. Gitting. 1784, § 1
his dispersis ramis (nervi
surculus cum arteria nut
osa penetrat."

Vir. porro Cl. Becl
dicens (2): "Les nerfs
dont l'existence a été n
faciles à suivre." "Ch
canal vasculaire, au mo
quement les parois de la
canal donne passage aux
membrane médullaire."

"On ne voit (3) d'au
que ceux, qui accompag
membrane médullaire."

Vir. tandem Doct. I.
Dictionnaire des Sciences
Tom. XL. pag. 453,

(1) Conf. adu. Bichat An
pag. 112. Meckel's, Handb
Ab. L. c. 37.

(2) Elements d'anatom. Génér
pag. 162-163.

(3) H. L. I. pag. 46.
(4) H. L. I. pag. 48.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

9

Shipment

instituerunt experimenta et iisdem semper cum eventibus (1).

Vir dein Doct. J. J. Klint observavit etiam nervi surculum os intrare; legimus enim in *commentario suo Anat. de Nervis Brachii c. tab. aen. Götting. 1784. § III. pag. 6*: » alius ex his dispersis ramis (nervi musculo-cutanei) ortus surculus cum arteria nutrititia humeri interiora ossa penetrat."

Vir porro Cl. Beclard hoc etiam affirmat dicens (2): » Les nerfs de ce canal (medullaire), dont l'existence a été niée, sont pourtant assez faciles à suivre." » Chaque os long (3) a un canal vasculaire, au moins, qui parcourt obliquement les parois de la cavité medullaire; ce canal donne passage aux vaisseaux et nerfs de la membrane medullaire."

» On ne voit (4) dans les os d'autres nerfs, que ceux, qui accompagnent les vaisseaux de la membrane médullaire."

Vir tandem Doct. Monfalcon dedit in *Dictionaire des Sciences Medicales. Par. 1819. Tom. XL. pag. 453*, sequentem nervorum e

(1) Conf. adhuc Bichat Anat. Gener. Tom. III. Part. 1. pag. 112. Meckel's, Handbuch der Mensch. Anatom. Bd. I. s. 372.

(2) Elémens d'Anatom. Génér. deux. Edit. Brux. 1828. pag. 162. sq.

(3) Id. l. l. pag. 451.

(4) Id. l. l. pag. 458.

periostio substantiam osseam intrantium descriptionem: » Les moyens d'adhérence du périoste à l'os ne sont pas seulement les vaisseaux sanguins, qui passent de l'un à l'autre, mais encore des gânes fibreuses extrêmement minces qui, nées du périoste, forment aux vaisseaux et *nervs* des os une enveloppe, qui les accompagne dans leur trajet." Et quamquam nunc nobis ex dissectionibus cadaverum et ex experimentis horum virorum, nervorum existentia in ossibus satis jam patet. Dederunt tamen adhuc alii scriptores perclaras observationes Pathologicas, quibus haecce nervorum in ossibus existentia probatur. Inter hos imprimis denominandi sunt:

Vir Cl. Janus Ludovicus Petit, qui sequentem jam dedit Aphorismum (1): » als het been gereed is om af te schilferen en men raakt het dan aan met de sonde, gevoelt de zieke pijn."

Vir dein Cl. A. Scarpa hujus sequentem dedit descriptionem (2): » Praeter ingentem vasorum sanguiferorum copiam, ossa et nervos recipere, veritati et analogiae caeterorum organorum in animali oeconomia, et quod ossa nutriuntur et crescunt, proin vitalitate fruuntur,

(1) Verhandeling van de ziekten der Beenderen, vertaald door J. Hoogvliet. Rotterd. 1750. Deel II. Aphor. XXIX. bl. 313.

(2) Comment. de Penitiori ossium structura. Lipsiae 1799. pag. 40. sq. Id. von inneren Bane der Knochen verdeutscht von F. G. A. Roose. c. III. Tab. aen. Leipz. 1800. s. 15.

Anatomische Abhandlung über die
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

9
Shipment

apprimè est consentaneum, tametsi nervos in ossibus disseminatos per dissectionem demonstrare nemini facile sit, cum propter eorum nervorum, ut videtur, tenuitatem, tum quod fortasse, quemadmodum in pluribus aliis partibus organisque, tenuissimi iidem nervi cum arterioliis coaliti per angusta spiracula subeunt ossium penetralia. Veruntamen, si quid in hac re momenti habeant pathologicae observationes, asserere possum, me non semel in scalpendo, abradendoque cortice ossium in vivis hominibus doloris sensum excitavisse; tum vero animadvertisse, carunculam, quae ex parenchymate ossium propullulat, sensu praeditam fuisse, cuius sane rei observandae cum plus una vice, tum nuperrime occasio mihi oblata est longe opportunissima. Nempe in tibia viri, ex qua caries per longitudinem quinque pollicum, latitudinem unius, naturae viribus recens expulsa fuit, carunculam spongia diligenter circumvallatam spiritu vini camphorato cum madefacerem, aeger, certe non meticulosus, eum attactum moleste tulit; paulo post eam carunculam apice penicilli spiritu salis ammoniaci madido cum tangerem, aeger ingemuit. Atque ea caruncula nihil aliud est, quam ipsum os, terra spoliatum, quae porro si sentit, os insensile prorsus esse, nervisque penitus destitutum absurdum profecto foret asserere." Vir porro doct. Cullerier dedit hac de re, agens de doloribus osteocopis e cachexia quadam profi-

ciscentibus, uti v. c. e cachexia scrophulosa, scorbutica et imprimis syphilitica, sequentem descriptionem (1): » Rarement une exostose vénérienne existe sans douleur plus ou moins vive : c'est une erreur de croire que les douleurs modérées ont leur siège dans la propre substance de l'os et les douleurs vives dans la membrane médullaire. Ce qui a fait admettre cette distinction, c'est qu'on a cru que les os étaient peu sensibles, et que la membrane médullaire était douée d'une extrême susceptibilité. C'est une double erreur : la substance d'un os devient douloureuse, quand il y a gonflement ou inflammation dans un point quelconque de l'os, soit par l'impression d'un corps extérieur, soit par l'action désorganisatrice d'un virus. La membrane médullaire n'a pas toujours cette sensibilité exquise qu'on s'est plu à lui accorder." » J'ai fendu plusieurs fois des os longs qui avaient été longtemps le siège de douleurs ostéocopes, et la médullaire ne présentait aucune altération. J'ai interrogé beaucoup de malades sur le point fixe de la douleur, et ils le rapportaient presque tous dans l'exostose même. J'ai vu plusieurs confrères horriblement tourmentés par des douleurs ostéocopes qu'ils rapportaient presque toujours au centre de l'exostose, et non au centre

(1) Dictionnaire des Sciences Médicales, Tom. XXXVIII. pag. 441.

de l'os. Au surplus, j'enclaire le centre de l'exostose; mais j'assure qu'il n'est pas le siège exclusif."

Vir. denique doct. Mid. opinionis. Denegavit scilicet existentium et sequentibus quod P. Dietz Rosenthalii Thierreihe, das Gehirn relativ gewinnt das Skelett allgemein an Knochenmasse, die Hirnmasse umgekehrt: so wie das Gehirn erscheint, so nimmt auch die Knochenmasse zu und daher die Härte des Skeletts, als Einzelnen ab."

• Mit Potenzirung der Organismus nimmt in dem Leben in einem Organismus Masse vermehrt wird."

2°. Casu a Viri Cl. Sebastiani et qui sequens est: Anthropici, in cadavere ergo generis humani varietatis, quod est perfectione, basi aderant, unum in artu humeri, alterum ad tibiae

(1) Hiert. Annot. Pathologica: quatuordecim atque morbosam Gronin

de l'os. Au surplus, je n'ai pas l'intention d'exclure le centre de l'os comme siège de la douleur; mais j'assure qu'il est loin d'en être le siège exclusif."

Vir denique doct. Middendorp alius fuit opinionis. Denegavit scil. nervorum in ossibus existentiam et sequentibus quidem argumentis (1):

1°. Dictis Rosenthalii: "so wie auf der Thierreihe, das Gehirn relativ vermindert wird, so gewinnt das Skelett allgemein oder in Einzelnen an Knochenmasse, die Härte nimmt zu, und umgekehrt: so wie das Gehirn relativ grösser erscheint, so nimmt auch die Knochenansetzung und daher die Härte des Skeletts sowohl im ganzen, als Einzelnen ab."

• Mit Potenzirung der Sensibilität in einem Organismus nimmt in demselben die Knochenanhäufung ab, so wie mit Depotenzirung derselben in einem Organismus desselben Knochenmassa vermehrt wird."

2°. Casu a Viro Cl. Sebastian illi communicato et qui sequens est: "In cadavere viri Aethiopici, in cadavere ergo ejusmodi nativae generis humani varietatis, quae caeteris minore gaudet cerebri perfectione, plura ossicula morbososa aderant, unum in articulo humeri cum scapula, alterum ad tibiae tuberositatem, ter-

(1) Dissert. Anatom. Pathologica inaugur. exhibens Osteogenesisin sanam atque morbosam. Groning. 1832 § 11. pag. 20-23.

tium utrique astragalo ossi affixum, utet in universum totum skeleton ubique indicia praebebat osteogenesis supermodum auctae."

3°. Foetu vitulino illi a Viro Cl. Sebastian ostenso, in cujus extremitatibus posterioribus nervi plane deerant, ossibus perfectis.

4° Simili specimine a Viro Cl. Numan descripto; et

5° Quia nervi in ossibus animalium etiam bene constitutorum ad oculorum sensus nondum explicati sint.

Quod primum atque secundum Middendorpii argumentum attinet; ille ipse Vir doct. hac de re dubitare videtur, nam mirum quantum in hac enuntiatione vacillet. Primo enim adducit, a Promotore se accepisse, skeleton eo magis evolutum esse, quo majore systema nerveum perfectione gaudeat (1), mox autem oppositam relationem e Rosenthal adducit, quod confirmare conatur argumento ossificationis praeternaturalis in Aethiopico obviae; qui casus unicuique vix aliquid demonstrare potest, nisi confirmetur, has ossificationes in Aethiopibus semper adesse, quod longe abest, occurrunt enim etiam non raro in Europaeis; quibus addi potest, ex tali generali conspectu systematis nervosi vix quidquam certi concludi posse, quum cerebrum et systema nervosum imprimis aliis functionibus

(1) l. l. pag. 20.

Anatomische Abhandlung über de
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

9
Shipment

prospiciant, ut neque directam neque indirectam rationem certam cum sceletō teneant; spectemus v. c. pisces chondropterygeos sive cartilagineos, quorum cerebrum praecellit atque magis evolutum est prae illo piscium osseorum (1), relationem inversam ad structurae osseae perfectionem invenimus; sed attendamus ad cerebrum mammalium, nulla sane hic relatio adest inter cerebrum et sceleton; ad hominem enim relatione cerebri proxime accedit simia satyrus, illam directe sequitur Delphinus, ut Delphinus omnia mammalia, exceptis solo homine et simia satyro, cerebri magnitudine superet (2); quae jam quaeso sceleti comparatio? Quid si ad animalia inter Delphinum et simiam relatione magnitudinis sceleti spectemus? ita Rhinoceros ingente sceletō, mus exiguo, ut relatio cerebri sane nulla dicenda sit.

Et quod attinet ad verba: mit Potensirung der Sensibilität u. s. w. Rosenthalii, hoc quidem de partium mollium ossificatione valere potest, minime vero locum habet in ossium regeneratione; in ostitide enim observatur substantia ossea aut acquirere eboris duritiem, aut majoris fieri circumferentiae, quum econtra in membro paralyti affecto emacietur.

Quod ad tertium et quartum argumentum;

(1) Carus, Versuch einer Darstellung des Nervensyst. pag 156.

(2) Tiedemann, Journ der Physiol. Tom. III. p. 260. sq.

nullam fere dedit Midden d o r p descriptionem fetûs vitellini, quem illi ostendit Vir Cl. Sebastian, qua de re de illo nihil certi statuere possumus. Sed praeterea, vix dicere potuit ille Vir Cl., (quod tamen animadvertit Midden d o r p), ossa hujus fetûs perfecte esse evoluta una cum nervorum defectu, sed dixit potius, se non reperire potuisse nervos. Nec etiam scripsit Vir Cl. Numan, ossa extremitatum ovis supervacanearum nervis caruisse, sed quidem nervos horum extremitatum se non persequi potuisse (1). Talibus in casibus autopsia vix aliquid valet; tantum durante vita indagari potest, num in tali membro monstroso nulla sit sensilitas, quod longe plus demonstraret. Sed videmus praeterea e descriptione diversarum harum extremitatum supervacanearum partium, nervos, qui per harum extremitatum partes molles decurrebant, a statu normali quidem decedere, atque hinc etiam sanguinis per illas circulationem esse turbatam; minime tamen his partibus mollibus nervos defuisse; — videmus e contrario ex eadem descriptione, sanguinis circulationem per harum extremitatum ossa secundum normam locum habuisse, nec ullum eorum vasorum san-

(1) Beschrijving van een misvormd schaap met overtolligheid van deelen, in de nieuwe verhandelingen der Eerste Klasse van het Koninklijk Nederlandsche Instituut van Wetenschappen, caet: Amst. 1832. Deel IV. St. 1. bl. 18.

guiferorum defuisse (1);
cludendum est, ossa haec
revera fuisse praedita.

Sed porro, si pedes per
concludere debemus, du
quidam inimica systema n
mise, quod primo adfuer
huius formatio sine nervis
observationibus ex diamet
cogitari possit. Verum,
in sua formatione non
cerebralis ramulis et
musclos; inveniuntur eni
atque ossa rudimenta in
nervi penetrant. Attamen
monstris, constanter defic
tur, et ubi partes adun
continentes, ibi etiam ad
potest ex diversis monstr
uti v. c. ex illis, quas de
sertatione sua Anat. Phys
monstris corde carentibus
atque Tabulis XXII. Litt
observationes, numero LX
anterioribus factae sunt.

(1) M I I M. 17 et Pl. V.

(2) Malles scriptura, qui hac d
tus in N. C. de Tremery, v
numerkelijke Oorzaaken van het
1 Pl.; in de Verhandelingen de
Nederl. Instituut. Amst. 1832

guiferorum defuisse (1); ex quibus igitur concludendum est, ossa harum extremitatum nervis revera fuisse praedita.

Sed porro, si pedes perfecte formati fuissent, concludere debemus, durante graviditate, causâ quadam inimica systema nervosum pedum evanuisse, quod primo adfuerat, quum totius membri formatio sine nervis omnibus legibus atque observationibus ex diametro sit contraria, imo vix cogitari possit. Verum, facile confitemur, ossa in sua formatione non eodem gradu nervorum cerebralium ramulis et actione indigere, quo musculos; inveniuntur enim nonnunquam dentes atque ossea rudimenta in ovariis (2), ubi vix nervi penetrant. Attamen ubi nervi deficiunt in monstris, constanter deficere etiam ossa videntur, et ubi partes adsunt supervacaneae, ossa continentes, ibi etiam adsunt nervi, uti conspici potest ex diversis monstrorum observationibus, uti v. c. ex illis, quas dedit E. Elben in Dissertatione sua Anat. Physiol. de Acephalis sive monstris corde carentibus, Berolin. 1821 edita atque Tabulis XXII. Lithogr. illustrata; quae observationes, numero LXXII, ab ipso, aliisque auctoribus factae sunt.

(1) Id l. l. bl. 17 et Pl. V.

(2) Multos scriptores, qui hac de re egerunt, citatos invenies in N. C. de Fremery, Waarneming van eene zeer aanmerkelijke Ontaarding van het regter Eijernest, enz. met 2 Pl.; in de Verhandelingen der Eerste Kl. van het Koninkl. Nederl. Instituut. Amst. 1820. Deel V. Bl. 105—124.

Ex hac acephalorum observationum serie, XXVII reperi, in quibus de nervis auctores mentionem fecerunt; et de his XXIV sunt, in quibus acephalorum ossa bene erant formata, ubi nervi adfuerunt, et defuerunt, ubi nullum erat nervorum indicium. Liceat mihi de his, quum magni sint momenti, verba quaedam describere.

Sequentem dedit E. Elben descriptionem (1) de acephalo, ab J. Gilibert observato, quae descriptio nostro scopo memorabilis est: "Columnnam vertebralem invenit integram, quoad os sacrum, vertebrae lumbares et dorsales; forcipis ope aperuit juxta totam longitudinem thecam medullae spinalis; invenitque ibi medullam bene conformatam cum involucris suis: distincte vidit omnia paria nervorum, qui nascuntur ex medulla spinali; superius in tribus vertebrae dorsalibus emaciata erat medulla, nec paria nervorum emisit. Sternum deerat. Frustra claviculas quaesivit, nec non primam et secundam costam, sed reliquas costas distincte vidit."

Nonne illa observatione satis probetur nervorum in ossibus existentia? Quenam aliae enim hinc adfuerint causae, quibus defectus sterni, primae atque secundae costae et clavicularum erat adscribendus, quam trium priorum dorsalium nervorum defectui?

R. Bland tandem, ne de aliis loquar, se-

(1) l. l. XXVIII. pag. 28. sq.

quentem monstrari
viti, dedit descriptionem
ossea cum cerebro et
nervi per osiam foramina
autem pectoris vel abdominis
dem. Reliquae partes e
Extremities nullae." In
etiam Bland ossa non
nervi deficiebant.

Cam his observationibus
quae a Viris praestant:
G. F. Isenflamm,
Jacarne, F. J. Gall,
Prochaska, F. Tiede-
mering, Chevreul,
atque descriptae sunt,
alterius faciam mentionem

Quae tandem aut tres
Viri doct. Elben dis-
descriptiones, in quibus
rebrum, nec medulla sp
nervi reperiebantur; sed
minus accuratae investigati-
cerebrum et medulla ante
fuissent, esse adscribendum
monstrorum mollibus, ne-
quam debitas essent structu-
peterant, sine quibus sane

(1) E. Elben l. l. XXIX. pag.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirc) 258270

9
Shipment 5

quentem monstri rarissimi, ab illo ipso obser-
vati, dedit descriptionem (1): » Aderat capsula
ossea cum cerebro et medulla oblongata, unde
nervi per ossium foraminula prodibant. Viscerum
autem pectoris vel abdominis ne vestigium qui-
dem. Reliquae partes e massâ adiposâ constabant.
Extremitates nullae." In hocce igitur specimine
etiâ Bland ossa non detegere potuit, ubi
nervi deficiebant.

Cum his observationibus valde conveniunt illae
quae a Viris praestant: A. Monro, J. J. Sue,
G. F. Isenflamm, J. F. Meckel, v. Ma-
lacarne, F. J. Gall, G. Spurzheim, G.
Prochaska, F. Tiedemann, S. T. Soem-
mering, Chevreul, Siebold, Cohen,
aliisque descriptae sunt, quare de illis nullam
ulterius faciam mentionem.

Duae tandem aut tres proveniunt in hacce
Viri doct. Elben dissertatione monstrorum
descriptiones, in quibus ab auctoribus nec ce-
rebrum, nec medulla spinalis, nec aliquando
nervi reperiebantur; sed hoc videtur potius aut
minus accuratae investigationi, aut morbo, quo
cerebrum et medulla ante nativitatem destructa
fuerant, esse adscribendum; nam partibus horum
monstrorum mollibus, ne de ossibus loquar,
quum debitae essent structurae, vix nervi deesse
poterant, sine quibus sane nulla in foetu for-

(1) E. Elben l. l. XXIX. pag. 30.

matio, uti tam multi scriptores et inprimis Tiedemann demonstrarunt. Inter nostrates inprimis Viri Cll. Sandifort (1) et G. Vrolik (2) egregias hac de re observationes exhibuerunt, e quibus etiam ossa deficere nervis deficientibus patet.

Inprimis huc referri liceat hujus Viri Clar. descriptio monstri agnini (3), in quo ramus tertius 5 paris deficiebat, simul cum defectu maxillae inferioris atque linguae; secundi vero rami maxillaris superioris fibrillae quaedam adesse videbantur eo effectum, ut ossa maxillaria superiora adessent quidem, verum valde imperfecta; idem maxillae inferioris et rami tertii 5 paris erat defectus.

Clar. Promotor J. L. C. Schroeder vander Kolk in uno monstro ossium rudimenta tamen sine nervorum vestigio reperit; in hoc enim: » pelvis exiguum rudimentum aderat sine

(1) Ontleedkundige beschrijving en aanmerkingen over twee hoofdelooze Misgeboorten. In de Verhandelingen der Eerste Klasse van het Koninkl. Nederl. Inst. Amst. V. p. 151—188 met XI Pl.

(2) Verhandeling over de zonderlinge misvorming eener vrucht enz. Genees-, Heel-, Vroed-, Schei-, en Natuurkundige Verhandelingen der Eerste Klasse van het Koninkl. Ned. Inst. Amst. 1825. II. Aflev. met V Pl. bl. 3—40.

(3) Over eene zonderlinge Misvorming des aangezigts bij een lam; in de Nieuwe Verhandelingen der Eerste Kl. v. h. Koninkl. Ned. Inst. Amst. 1827. Deel I. met IV Pl. bl. 196 se 197.

• alla medulla vel nerv
• pedes adessent (ante,
• bene conformata obt
• rudimenta ossium non
• rant; neque muscoli
• in pedibus aderant, se
• rubre et sanguineae
• locum occupabat (1);
• medulla enim sursum
• aliam clausam termin
• aderant, licet nervi me
• nervorum medullarium
• esse materiae secretionem
• impedivit, osseae mate
• nervo sympathico ibi
• verisimile fuit producta
• verum in ossium fragm
• tibus, de quibus postea
• Porro Vir Cl. F. Ti
• multis observationibus,
• sunt, ibi etiam semper
• levit deinde ex his et al
• sine, ossium etiam foru
• vix dependere (2).

(1) Über. Anat. Fath. Fasc.

(2) Beobachtungen über Mis
• einer Nerven, in Zeitschrift
• demann, G. R. Trevira
• aus Heidelberg 1841. Bd. I. S.
• Journal 1849. Bd. III. S. 1—4.

b22390728

TRACTS 1257(3)

Shipment 6

„ ulla medulla vel nervis ex illa ductis, et, licet
„ pedes adessent (cute, uti mihi narravit Cl. Vir,
„ bene conformata obtecti) tamen ossa potius
„ rudimenta ossium nondum formata dici poter-
„ rant; neque musculi neque vasa, neque nervi
„ in pedibus aderant, sed potius telae cellulosae
„ rubrae et sanguineae rudis compages illorum
„ locum occupabat (1).” In hoc specimine ergo,
medulla enim sursum ad vertebam dorsalem
ultimam clausam terminabatur, ossium rudimenta
aderant, licet nervi medullares deficiebant, ergo,
nervorum medullarium defectus non omnem os-
seae materiae secretionem, sed formam debitam
impedivit, osseae materiae secretio ramulis e
nervo sympathico ibi probabiliter praesentibus
verisimile fuit producta; idem enim etiam ob-
servamus in ossium fragmentis in ovarii praesen-
tibus, de quibus postea fusius.

Porro Vir Cl. F. Tiedemann demonstravit
multis observationibus, ubi ossa supervacanea
sunt, ibi etiam semper adesse nervos; et pro-
bavit dein ex his et aliis argumentis ingeniosis-
sime, ossium etiam formationem a nervis re-
vera dependere (2).

(1) *Observ. Anat. Path.* Fasc. 1. p. 9.

(2) *Beobachtungen über Missbildungen des Gehirns und seiner Nerven*, in *Zeitschrift für Physiologie* von F. Tiedemann, G. R. Treviranus und L. C. Treviranus. Heidelberg 1824. Bd. I. S. 56—110. Et in eodem libr. Darmstadt 1829. Bd. III. S. 1—44.

Dedit scilicet ille Vir Cl. permagnam observationum seriem, quae tam ab illo ipso, quam aliis erant factae; e quibus magna industria expositis sequentia concludit, quae nostro scopo magni sunt momenti; scil: » Mit dem Mangel (1) an Nerven ist ein Fehlen derjenigen Organe verbunden, zu denen sich die Nerven im regelmässigen Zustand begeben."

» In den Missgeburten (2) mit überzähligen Theilen kommt stets ein Excess in der Bildung des Nervensystems vor, der den in Uebermass gebildeten Organen entspricht."

» Endlich (3) zeigt auch der Anordnung des Nervensystems in den Missgeburten, bei denen Organe zusammengeschmolzen sind, dass hier ein genauer Zusammenhang zwischen der Art der Verschmelzung der Organe und der Verbindung und Vereinigung von Nervenorganen obwaltet."

Denique probat ille Vir acutissimus (4), defectum conformationis cujusdam partes sequelam esse defectus nervi, non vero inversum posse statui scilicet nervos deficere, quia organa non aderant; nervorum enim conformatio organorum formationem praecedat, quod idem valet de partibus superfluis, vel de monstris per excessum, in

(1) 1. l. Bd. III. S. 17.

(2) 1. l. Bd. III. S. 20.

(3) 1. l. Bd. III. S. 21.

(4) 1. l. Bd. III. S. 21.

quibus partes superfluae
bro vel nervi excessus co
et tandem cordis aut
bus nihil conferre ad p
nullam autem nervorum
formae inveniri.

Haec nunc mihi suffi
et quantum Middendo
lendum.

Quod tandem quinte
tinet; illud nil valere j
tibus, quam nervorum
observaverint Vir Cl. c
Klini, aliique. Sed p
dorp verba Meckeli
num argumentum proba
non patet ex eorum Vi
Vir Cl. Meckel non
observatos esse in osse

» Nerven nimmt man
(in den Knochen) wahr
patet ex sequentibus Viri
auch sehr kleine Nerve
die Knochen eintreten, i
tomen behauptet worde
schiedenen Gründen wah
die Knochen in Krankhei

(4) Handbuch der Mensch. A.
(5) 1. l. Bd. I. S. 342.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirci) 259270

9
5 Shipment

quibus partes superfluae accedunt, quia in cerebro vel nervis excessus conformationis praecesserat et tandem cordis aut vasorum sanguiferorum lusus nihil conferre ad partium formas mutandas, nullam autem nervorum aberrationem sine vitio formae inveniri.

Haec nunc mihi sufficere videntur ad tertium et quartum Middendorpii argumentum refellendum.

Quod tandem quintum ejus argumentum attinet; illud nil valere jam videmus ex praecedentibus, quum nervorum surculos ossa intrare jam observaverint Vir Cl. du Verney, Vir doct. Klint, aliique. Sed praeterea citat Middendorp verba Meckelii atque Weberi ad suum argumentum probandum, quamquam hoc non pateat ex eorum Virorum Cll. dictis; nam Vir Cl. Meckel non dixit, nervos nunquam observatos esse in osse quodam, sed quidem: » Nerven nimmt man nicht mit Bestimmtheit (in den Knochen) wahr (1); » sic etiam hoc non patet ex sequentibus Viri Cl. Weber (2): » Dass auch sehr kleine Nerven und Lymphgefäße in die Knochen eintreten, ist zwar von einige Anatomen behauptet worden, und auch aus verschiedenen Gründen wahrscheinlich, z. b. weil die Knochen in Krankheiten schmerzhaft und bei

(1) Handbuch der Menschl. Anat. Bd. I. 371.

(2) l. l. Bd. I. S. 323.

der Ernährung im gesunden und im Kranken Zustande aufgesogen werden können. Indessen können diese Theilen, nicht so deutlich dargestellt werden, dasz man dabei vor Täuschung ganz sicher wäre."

• Klint hat in seiner mit Wrisbergs Hülfe gearbeiteten Dissertation angegeben, dasz an einigen Stellen Nervenfasern, welche die in die Knochen eintretenden und zum Knochenmarke laufenden Arterien begleiteten, in die Knochen verfolgt werden könnten; und auch Mascagni sagt: • durch gewisse Canäle gehen die ernährenden Arterien nebst Venen, Lymphgefäßen und sehr kleinen Nerven zu dem Markorgane;" — gesteht indessen zugleich, dasz die Nerven dem Auge kaum sichtbar wären."

Ipse tandem vidi et patri carissimo aliisque ostendi nervum obturatorium, tam dextri quam sinistri foetus humani lateris, qui ramulos emittens per musculus pectinaeum atque adductores, dein ramuli cujusdam ope anastomosis instar secum nervo ischiadico conjungebat, ex qua horum nervorum conjunctione surculus proveniebat, qui foramen nutriens intrabat atque dein in duas se dividebat fibrillulas tenuissimas, quarum altera in cavo medullari adscendebat, altera vero descendebat. Sic adhuc eodem modo nervi tibialis surculum foramen nutriens tibiae ejusdem foetus intrare vidi.

Saepe etiam observavi in cadaveribus, fibril-

lata nervorum periostio
primis perclare a me vis
maxillae inferioris, ossis
humeri. Sed praeterea con
vos ossi intrare atque se
medullarem ex sequentib
niculis instituit. Dum ti
grae frangere vellem, mi
signa; dum tibiam frange
nervi antea erant dissecti
gium observare potui; s
larem tibiae, cujus nervi
animali irritarem, dolor
tum etiam nervorum sur
mus, quia hos surculos a
qui perinet ad membr
nervi non denegantur, et
nonnumquam valde dolor
Sic v. c. facile periosti
tione, (cujus ortui, uti
vidimus, nervi sunt neces
e pueritio ultimi ordinis
dolorificum.

His tandem addendum,
surculos non solum vitae
sed etiam vitae vegetatiuae
arteriarum contenti, tant
modo nudo delecti neque
tiam Vir Cl. J. Clo

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) 258270

9 Shipment

lulas nervorum periostio adhaerere, quod im-
primis perclare a me visum est ad periostium
maxillae inferioris, ossis femoris, tibiae atque
humeri. Sed praeterea concludere possumus, ner-
vos ossa intrare atque se dispergere per tunicam
medullarem ex sequentibus experimentis in cu-
niculis institutis. Dum tibiam extremitatis inte-
grae frangere vellem, multa dabat animal doloris
signa; dum tibiam frangerem extremitatis, cujus
nervi antea erant dissecti, nullum doloris vesti-
gium observare potui; si dein tunicam medul-
larem tibiae, cujus nervi erant dissecti, in eodem
animali irritarem, dolor erat nullus. Sed perios-
tium etiam nervorum surculis gaudere concludi-
mus, quia hos surculos ad illud adhaerere vidi,
quia pertinet ad membranas fibrosas, quibus
nervi non denegantur, et quia, morbo affectum,
nonnumquam valde dolorificum fieri potest.

Sic v. c. facile periostium afficitur inflamma-
tione, (cujus ortui, uti in capite secundo jam
vidimus, nervi sunt necessarii), et fit, uti cuique
e panaritio ultimi ordinis cognitum est, valde
dolorificum.

His tandem addendum, probabiliter nervorum
surculos non solum vitae animalis ossa intrare,
sed etiam vitae vegetatiave; qui surculi, tunicis
arteriolarum contenti, tantae sunt tenuitatis, ut
oculo nudo detegi nequeant. Hujus opinionis
etiam Vir Cl. J. Cloquet esse videtur,

quum dixerit (1): " Les os reçoivent des filets nerveux du grand sympathique."

His nunc probatis, restat adhuc quaestio, an scil. nervi in ossium regenerationem aliquid efficiant.

Est quaestio nostra attentione perdigna; quam primo loco observationibus Pathologicis atque dein Experimentis, a me ipso sub Viri Cl. Promotoris auspicio factis, confirmare mihi liceat, ut tandem ex his consecutaria nonnulla colligere possim.

Ex tot speciminibus pathologicis, quot aut continentur in diversis collectionibus, aut a scriptoribus sunt communicata, hîc solummodo unum alterumve describam; incipiens cum enarratione insignis excrescentiae osseae maxillae inferioris, quae a Patre Optimo observata atque descripta (2) in hujus Academiae *Musaeo Bleulandino* servatur.

OBSERVATIO I.

A. v. d. B. . . . , 44 annos natus, constitutio-

(1) Anatom. de l'homme ou description et figures lithographiées de toutes les parties du Corps Humain. Deux. Edit. augm. par Serres. Brux. 1826. Tom. I. Osteologie. pag. 22.

(2) Verhandelng over een aanmerkelijk beenvuitwas aan de onderkaak door P. Koning; in de Verhandelngen der Eerste Kl. v. h. Koninkl. Nederl. Instit. met 3 Pl. Amsterd. 1820. Decl V. Blz. 189—202.

nis sanae atque robu-
fime confectas, magno
ret crustam panis ni
inferiorem inter secun-
dentem molrem. Han-
est haemorrhagia copi-
quidem horas continua
incipiebat hujus partis
batur ille homo dolori
quo stans, quum nec ci-
masticare posset, duobus
terapis, chirurgi imp-
merbi naturam ignorans,
quatuor extrahere dentes
et, ut statim denuo sequi
enormi, dolor dirissimu
illa acuta; quae tamen
nigis chronica fiebat at
erosionem producebat perm-
niti patet tam ex specimine
la, quae in opere citato in
ille homo ad mortem usq
decim circiter annos, quo de-
permeabat illa ossea exc-
tur doloribus lancinantibus
osseae excrescentiae substantia
En igitur observatio, ex
in omnibus existere, quod
percepti dolores; dein, ne
pote affecta fuisse tantam; po-

Les os reçoivent des filets
ethique."

est adhuc questio, an
regenerationem aliquid

attentione perdigna; quam
nibus Pathologicis atque
ne ipso sub Viri Cl. Pro-
confirmare mihi liceat,
nsectaria nonnulla colligere

is pathologicis, quot aut
is collectionibus, aut e
municata, hic solummodo
bam; incipiens cum enar-
escentiae osseae maxillae
re Optimo observata atque
Academiae Musaei Bles-

RVATIO I.

4 annos natus, constitutio

ne ou description et figures libe-
rie du Corps Humain. Des. Ed.
stus. Tom. I. Osteologie. pag. 20
een ammerkelijk beenderen van
uing; in de Verhandelinge der
Nederl. Inst. met 3 Pl. Amsterdam
1792.

nis sanae atque robustae, frangebat, quum
fame confectus, magno cum impetu demorde-
ret crustam panis nigri duram, maxillam
inferiorem inter secundum et tertium circiter
dentem molarem. Hanc fracturam dein secuta
est haemorrhagia copiosa, quae per duas
quidem horas continuabat: Inflammatio jam
incipiebat hujus partis satis insignis et crucia-
batur ille homo doloribus intolerabilibus; in
quo statu, quum nec cibos assumere, nec illos
masticare posset, duobus diebus ita jam prae-
terlapsis, chirurgi implorabat auxilium, qui
morbi naturam ignorans, ex illa maxilla inferiore
quatuor extrahebat dentes molares; quo factum
est, ut statim denuo sequeretur haemorrhagia
enormis, dolor dirissimus atque inflammatio
satis acuta; quae tamen postea, persistens,
magis chronica fiebat atque ex illa maxilla
exostosin producebat permagnae circumferentiae,
cui patet tam ex specimine ipso, quam ex tabu-
lis, quae in opere citato inveniuntur.

Ille homo ad mortem usque, ideoque per duo-
decim circiter annos, quo durante tempore sem-
per incresebat illa ossea excrescentia, cruciaba-
tur doloribus lancinantibus, quos in intima
osseae excrescentiae substantia sentiebat.

En igitur observatio, ex qua patet, nervos
in ossibus existere, quod scilicet affirmant
osteocopi dolores; dein, nervorum vim in hac
parte affecta fuisse auctam; porro, nervorum in-

inflammationem esse allatam; et tandem his omnibus exostosin esse productam.

OBSERVATIO II.

Huic primae observationi opposita est quoad ejus eventum, similis a Viro Cl. Promotore facta fracturae dextri rami maxillae inferioris, cujus specimen ille Vir Cl. conservat in pretiosa sua collectione pathologica.

Observatio est sequens: maxilla inferior erat fracta inter ejus foramen posterius atque anterius sive mentale, imprudenti dentis maxillaris tertiae aut quartae extractione chirurgi cujusdam in dextro maxillae inferioris latere, duobus et ultra annis ante mortem. Fracturae margines absorptione jam glabri rotundi facti sunt atque ossium fines supra se invicem depositi, quod verosimiliter factum est, quia nervus maxillaris inferioris hujus maxillae lateris ad fracturae locum disruptus, non redintegrari potuerit.

Observavit enim Promotor aestum: demonstravitque mihi, fines hujus fractae maxillae inferioris nova substantia ossea non rursus esse conglutinatos, sed solummodo ad eorum superficiem parva lamina esse reunitos, quae minimae quidem pressioni resistere posset. In hoc casu nervus ipse destructus fuisse fracturae vi videtur, quo factum est, ut pars maxillae postica insignem subierit emaciationem; tota

maxillae pars, alveoli introitu sub processu sita, usque ad ejus exitum, penitus absorptione tantum inferior maxillae fere anserine crassitiei cum quod etiam in hoc latere le modo regeneratio nullus enim nervus alveoli ipsa nutritio adeo le, ut ipsae partes praesorptione consumtae fuerint maxilla bene erat conforma nervo integer.

OBSERVATIO

Cum hac observatione sequens quod ad nervum, sequens in viro 37 annorum, postquam tempus laboraverat cachexia, aegri curatio Patri curata, morbi progressum observare potui in Nosocomio de cujus conditione sequentia haec et illic colore praesentia; in partibus mollioribus, et tumidis, ulcera erant ab exteriori quam ab interiori superficie, quae ad

allatam; et tandem hinc
productam.

VATIO II.

rationi opposita est quod
a Viro Cl. Promotore facta
in maxillae inferioris, cujus
l. conservat in pretiosa ma
ica.

quens: maxilla inferior ex
amen posterius atque anterior
denti dentis maxillaris ter
tione chirurgi cujusdam
rioris latere, duobus et ubi

Fracturae margines abs
tundi facti sunt atque ossi
em depositi, quod versum
uia nervus maxillaris inferior
eris ad fracturae locum de
tegrari potuerit.

Promotor aetum: demum
fines hujus fractae maxillae
stantia ossea non rursus
solammodo ad eorum sp
ina esse reunitos, quae
pressioni resistere posset
ipse destructus fuisse
to factum est, ut pars max
subierit emaciationem;

enim maxillae pars, alveolos atque ipsum canalem
b introitu sub processu coronoideo inde con
stituens, usque ad ejus exitum in foramen men
ale, penitus absorptione sublata est et deficit;
tantum inferior maxillae limbus superest pennae
ere anserinae crassitie cum processu coronoideo,
qui etiam in hoc latere longe est tenuior; ergo
non modo regeneratio nulla, nervo deficiente,
nullus enim nervus alveolaris hic aderat) sed
etiam ipsa nutritio adeo laesa fuit atque impe
dita, ut ipsae partes praesentes pedetentim ab
sorptione consumtae fuerint; in latere sinistro
maxilla bene erat conformata atque canalus pro
nervo integer.

OBSERVATIO III.

Cum hac observatione secunda valde convenit,
quod ad nervum, sequens necrosis maxillae
in viro 37 annorum, postquam per longum jam
tempus laboraverat cachexia scorbutica. Quum
hujus aegri curatio Patri carissimo fuerit de
mandata, morbi progressum ad mortem usque
observare potui in Nosocomio hujus urbis civili;
cujus conditione sequentia notavi. Cutis maxil
lae hic et illic colore profunde rubro erat
tincta; in partibus mollibus, maxillam obtegen
tibus et tumidis, ulcera erant orta gangraenosa
tam ab exteriori quam ab interiori maxillae
inferioris superficie, quae ad ipsum os penetra

bant, et ex quibus ichor effluebat foetidissimi odoris; dentes pro minore parte erant deperditi, pro majore mobiles; quae mala e cachexia scorbutica nata videbantur, quae in hocce homine ad illum gradum pervenerat, ut per hebdomades febre laboravisset lenta hectica. Quum hoc in casu nulla sanationis spes superesset, curatio solummodo symptomata institui poterat, de qua, quum minoris sit momenti, hic non amplius agam, hoc tamen est monendum, quod paucos dies, postquam Nosocomium intraverat, obierit.

Pater meus implevit postea cerâ arterias capitis, et dissecavit dein prudenter diversas hujus capitis partes; quando sequentia observavimus, quae nostro argumento aliquam lucem afferre possunt: maxilla scilicet inferior intus necrosi erat affecta, qua jam consumpta erat substantia ossea amborum maxillae ramorum secundum nervi maxillaris inferioris decursum, et anterioris dein etiam menti partis, imo necrosis ipsum processum coronoideum sinistri hujus maxillae rami jam corripuerat. Dentium radices erant contenti in demortua ossis parte, aut adhaerebant solummodo periostio, vel etiam corporis maxillae posteriori superficiei osseae, quae adhuc vitalitate gaudebat. Ad marginem maxillae inferiorem nova substantia ossea erat formata. Arteriae submentales in utroque latere erant normales ceraque rubra impletae; sic etiam arteriae alveolares inferiores

usque ad canalem
arteriarum pars den
novam substantiam o
partem obtegentis, o
epleta, quum e con
lem vasorum indicit
tandem maxillares int
ut se minima quide
canale distingui pos
facialis utriusque later
num atque etiam ad
Ex hac observatione n
1. Nervos maxillares
esse affectos atque hinc
2. Omnes maxillae
orum surculos acquis
mortuas.
3. Partes maxillae,
nervi facialis, aliisque
alibus aut hac de re p
ut esse reintegratas.
Hocce pulcherrimum e
i Patre mihi datum, con
mentum ad nervorum vi
tionem protendam.

OBSERVAT

Vir, 47 annos natus,
alibus cruciatus erat la

Sep 30, 2015

[442] b22390728

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirri) a58270

9
Shipmijh 5

usque ad canalem maxillarem, quum cetera harum
arteriarum pars demortua esset. Vasa periostii,
novam substantiam osseam atque sanam maxillae
partem obtegentis, cera rubra pulcherrime erant
oppleta, quum e contra in maxillae canale nul-
lum vasorum indicium detegi poterat. Nervi
tandem maxillares inferiores erant demortui, ita
ut ne minima quidem eorum pars in maxillae
canale distingui posset, ramos contra nervi
facialis utriusque lateris Pater meus usque ad os
sanum atque etiam ad novum os persequi potuit.
Ex hac observatione videtur mihi concludi posse:

1°. Nervos maxillares inferiores hacce cachexia
esse affectos atque hinc in sphacelum abiisse.

2°. Omnes maxillae partes, quae horum ner-
vorum surculos acquisiverant, etiam esse de-
mortuas.

3°. Partes maxillae, quae surculis gaudent
nervi facialis, aliisque externis forsani e cervi-
calibus aut hac de re permansisse in statu sano,
aut esse redintegratas.

Hocce pulcherimum specimen Pathologicum,
a Patre mihi datum, conservo uti verum docu-
mentum ad nervorum vim in ossium regenera-
tionem probandam.

OBSERVATIO IV.

Vir, 47 annos natus, per longum tempus
doloribus cruciatus erat lancinantibus, quos im-

primis in canali sentiebat maxillae inferioris dextri lateris; praeterea tamen etiam secundum totum tertii rami quinti paris decursum, praecipue vero nervi temporalis; qui dolor se usque in cerebrum extendebat. Causa hujus morbi, quamquam illum hominem saepissime de illa interrogavimus, nobis adhuc latet. Postea vero imminutus sensim sensimque est dolor, quem intolerabilem senserat in canali maxillae inferioris dextri lateris, imo paulo post insensilis fiebat hujus lateris maxilla, etiam ad ejus exteriorem partem, quae valde intumescebat; dolor e contrario, quem secundum ceterorum ramulorum tertii rami quinti paris decursum senserat, quamquam minor esset, perstabat. In partibus vero mollibus ulcera proveniebant fistulosa ad os penetrantia; ex quibus, tam in os quam extra illud effluebat ichor foetidissimus. Magna porro pars gangraena afficiebatur, quae, a partibus vivis post aliquos dies separata, ulcus efformabat permagnum gangraenosum, ex quo oriebatur haemorrhagia satis copiosa, postea etiam stillabat ichor foetidissimus. Dentes antea jam mobiles, jam ex ore plures labuntur. His tandem omnibus febre lenta hectica superveniente, debilitas insigniter increvit et obiit paulo post, miserius doloribusque ad mortem usque cruciatus.

Implevi nunc capitis arterias cera rubra, quae ex arterioli gangraena pro parte consumtis atque in ulceribus obviis rursus effluere observavi.

Dissecavi dein diversimodis primo, ramos naves, mutatos, musculos deinde ejusdem nervi, ad inferiorem abeuntes, esse medullaris inferioris (tertii) magis esse delegendum; trum maxillae inferioris, consumta usque ad foramen, nisi quod parva arteria reperta sit; arteriam anteriorem hujus lateris etiam consumtam esse.

In hoc igitur specimine lateris quinti paris et secundum ad maxillam inferiorem trum deperditum atque hinc stantia hujus maxillae lateris nunc observatione patet non magis nutrir, sed

OBSERV.

I. H., 47 annos natus, atque robustus, fuit antea in Britanniam appulso et infregit, eo effecta, ut nullum doleret, dein in et tandem necrosi corrupti

Sept 30, 2015

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirci) 258270

9 Shipment

Dissecavi dein diversas hujus capitis partes et detexi primo, ramos nervi facialis esse perfragiles, mutatos, musculisque adhaerere; fibrillulas dein ejusdem nervi, ad ossis substantiam maxillae inferioris abeuntes, esse consumtas; nervi porro medullaris inferioris (tertii rami quinti paris) nil magis esse detegendum; ramum praeterea dextrum maxillae inferioris, uti etiam mentum, esse consumta usque ad foramen mentale sinistri lateris, nisi quod parva adhuc menti pars emollita reperta sit; arteriam tandem alveolarem inferiorem hujus lateris etiam demortuam atque consumtam esse.

In hoc igitur specimine, ramus maxillaris inferioris quinti paris et surculi nervi facialis, qui ad maxillam inferiorem abeunt, dextri lateris erant deperditi atque hinc certissime ossea substantia hujus maxillae lateris consumta. Ex qua nunc observatione patet, deperditis nervis, ossa non magis nutriri, sed e contra consumi.

OBSERVATIO V.

J. H..., 47 annos natus, constitutionis sanae atque robustae, fuit ante aliquot annos in Nosocomio hujus urbis civili assumtus. Illi, nautae in Britanniam appulso quidam pugil colaphos infregerat, eo effectu, ut ejus maxilla inferior valdopere doleret, dein inflammatione afficeretur et tandem necrosi corrupta esset.

Pater meus illi jam e maxilla ejus inferiore extrahebat demortuas ossis partes; quo factum est, ut, reactione bene orta, nova formaretur substantia ossea, atque ille homo, non diu post e Nosocomio emitteretur, morbo ejus sanato. Monendum autem, quod tota maxilla non re-integrata sit, quum una cum dentibus etiam alveoli, demortui atque a vivis ossis partibus separati extracti sint, ideoque margo inferior maxillae unica fere fuit pars, quae supermansit. Ossa haec demortua, inter quae sunt permagna, conservo adhuc.

Ex his nunc concludo, nervos maxillae a colaphis fuisse irritatos; hinc dein ipsam maxillam, ejusque periostium inflammatione esse affecta; hancce porro inflammationem exiisse in gangraenam, aliis verbis, in necrosin; illis denique partibus necrosi corruptis atque a vivis separatis, reactionem exortam esse, novamque productam substantiam osseam; quae igitur omnia a nervis gubernata sunt. Minime vero adhuc ipsos nervos investigare potui, quum ille vir, nisi fallor, adhuc vivat.

Has observationes praecipue e diversis maxillae inferioris affectionibus morbois elegi, quum nervi horum ossium facillime sint detegendi. Non desunt tamen similes observationes aliorum ossium, e quibus illam nervorum vim etiam detegere possumus, nam hoc, ne de aliis loquar casibus, patet ex ossibus membrorum, paralysi diuturna

affectorum, quum haec
nutriantur, sed potius
manant, nervorum s
etiam perire obser
ossibus membrorum
rum membrorum se
nem (1).

OBSE

In cadavere foer
per annos et ultra
nulla pedum erat
nalia, nutritionis ver
parabant; musculi eni
et brachiorum, natur
primam vero lumbal
dormi, musculi inte
musculi in speciem
generati ita, ut gl
tendinum insertione a
distingui, in recto c
pugnedinem decurreb
lem fibrarum decursu
servaverat, sed flavi
dine solum subcutanea
emacatio apparebat,
sine non imminuta

(1) Journ. Anat. Path. 1.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) 559270

G Shipment 6

affectorum, quum hocce in casu ossa non magis nutriantur, sed potius emacientur, imo consumantur, nervorum scilicet actione impedita. Hoc etiam perclare observavit Vir Cl. Promotor in ossibus membrorum paralyti affectorum, quorum membrorum sequentem dedit descriptionem (1).

OBSERVATIO VI.

» In cadavere foeminae 30 annos natae, quae per annos et ultra pedum paralyti laboraverat, nulla pedum erat emaciatio, vasa erant naturalia, nutritionis vero turbatae signa multa apparebant; musculi enim superioris corporis partis et brachiorum, naturales erant atque sani, ad primam vero lumbalem vertebam longissimus dorsi, musculi interspinales omnesque pedum musculi in speciem pinguedinis flavescentis degenerati ita, ut glutaei vix ullo modo nisi tendinum insertionem a pinguedine cingente possent distingui, in recto cruris quaedam fibrillae per pinguedinem decurrebant; gastrocnemii naturalem fibrarum decursum sine ulla pinguedine conservaverant, sed flavi pallidique erant; pinguedine autem subcutanea ubique effusa, nulla pedis emaciatio apparebat, quin et musculorum magnitudo non imminuta visa est."

(1) *Observ. Anat. Path.* l. I. Fasc. I p. 8.

De ossibus, quae Vir Cl. in suo opere jamjam citato non descripsit, quum illa minime ad argumentum, de quo ibi egit, illustrandum inseruire possent, sequentia hîc adhuc addere possum; quae V. Cl. ad specimen suum pulcherrimum, quod in collectione sua conservat, mihi demonstravit. Scil. pelvis atque ossa femoris hujus feminae erant ita emaciata, ut ossa pubis, quin et ischii paucarum sane quidem linearum sint crassitiei, et ossa ilei femorumque substantia ossea, pellucida, atque insignis tenuitatis. Vis igitur nervorum defectu ossa etiam erant emaciata.

Huc etiam referri potest aliud specimen egregium emollitionis ossium, quod Cl. Promotor in collectione sua conservat, maniacae, quae jam per 8 et ultra annos imbecillitate et signis continuo auctis emollitionis cerebri laboraverat, et quidem tanto gradu, ut omnium membrorum flexores summe essent contractae, immobiles; coeterum attactus ad musculos dolorificus, uti hoc in emollitione cerebri locum habet. Post cadaveris sectionem cerebrum mirum in modum erat emollitum, hic illic fere diffluens, ossa totius corporis insigniter affecta, et incurvata; nulla v. c. costa, quae non duobus, imo 4 locis, diffracta fuerat, tamen fracturae iterum sanatae sunt, ita ipsa ossa pubis adeo incurvata, ut conjugata pelvis vix pollicem aequet. Post mortem, quum cadaver emaciatum levissimum e cubile tollere vellent

familiae, diffracta s
tibia atque ossa hum
papyraceae sunt tenuit
conspiciendi occasio
aest; hanc emollition
lilio praegressa et ac
candem Cl. Prom. se
tulerint, saltem prol
verunt et auxerunt.

Simile specimen
scripsit Ribes (1);
dedit atque scripsit
Anatomie Pathologicae

• M. Ribes a vu
membres paralysés et
années de leurs mouv
giles et plus légers,

Hae observationes
ad nostrum argumen
non solum ex obser
etiam ex experiment
Promotor aestum,
cum certitudine petere
nulla proposuit
nunc describere mihi

(1) Bulletin de la faculté

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirci) 258270

9
Shipment

famulae, diffracta sunt utrumque os femoris, tibia atque ossa humeri, quorum parietes sane papyraceae sunt tenuitatis, quae in specimine ipso conspiciendi occasionem mihi obtulit Promotor aest.; hanc emollitionem ossium cerebri emollitio praegressa et actio nervorum morbosa secundum Cl. Prom. sententiam si non unice protulerint, saltem probabiliter insigniter promoverunt et auxerunt.

Simile specimen observavit etiam atque descripsit Ribes (1); legimus enim in libro, quem dedit atque scripsit V. Cl. Lobstein titulo: Anatomie Pathologique, caet. Tom. I. pag. 92.

• M. Ribes a vu également, que les os de membres paralysés et privés pendant plusieurs années de leurs mouvement étaient devenus plus grêles et plus légers, que ceux du côté sain."

Hae observationes nunc sufficere videri possent ad nostrum argumentum probandum; at vero non solum ex observationibus pathologicis, sed etiam ex experimentis, in animalibus institutis, Promotor aestum., me conclusionem majorem cum certitudine petere, voluit; qua de re mihi nonnulla proposuit Vir Cl., e quibus duas hinc nunc describere mihi liceat.

(1) Bulletin de la faculté de médecine. Tom. XVI. 2299.

EXPERIMENTA.

Postquam d. 28 m. Aprilis hujus anni de-
tonsi erant pili regionis unguinalis atque superio-
ris internaecque femoris partis, sinistri cuniculi
lateris, instituebat Pater carissimus sectionem
per integumenta communia, longitudinis duorum
pollicum in directione nervi cruralis a musculo
abdominali oblique externo incipientem usque ad
arteriam profundam femoris; separabat dein
telam cellulosa ab arteria crurali atque nervo
eiusdem nominis; quem nervum porro deposi-
tum ad instrumentum chirurgicum, vulgo belgice
gesleufde sonde, snijstaaf vocatum, dissecabat.
Parte tandem nervi, infra dissectionis locum,
scalpello ablatâ, reuniebatur vulnus suturâ
nodosâ.

Eodem fere modo instituta est, d. 6 m. Maji,
dissectio nervi Ischiadici ejusdem lateris. Sectio
per integumenta communia penetrabat ad muscu-
lum glutaceum maximum usque, secundum n. ischia-

dici decursum et longi-
tudinem pollicis. Secunda sec-
tio glutaceum maximum a
directione ac præced
dabatur n. Ischiadicus
veniens; quo nervo
perforabatur reunio,
lis, vulnerisque anteri-

Cuniculus exprimeb
gumentorum excitatur
inferiorum; nervis v
damante eorum disse
morem, quem diu
continabat.

Postquam operatio
nec motus hujus ext
delegi poterant, sed
paralyticum et flaccid

Vulnere sanato, fr
crura cuniculi (1).
sitis magnam vim adh
sci poterat sine mult
minum e contrario
tur, neque animal ull

Assumit cuniculus, s
citate cibos, e duci radi
quas illi dedi, quame
perem albam dare cum

(1) Tab. I. fig. a. & Tab.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) 258270

G Shipment 6

dici decursum et longitudinis unius atque dimidii pollicis. Secunda sectio transibat per muscolum glutaeum maximum atque minimum, eadem in directione ac praecedens. Hac sectione denudabatur n. Ischiadicus ex incisura ischiadica proveniens; quo nervo jam ibi dissecto, vulneris perficiebatur reunio, eodem modo ac n. cruralis, vulnerisque anterioris femoris partis.

Cuniculus exprimebat dolorem, sectione integumentorum excitatum, attractione extremitatum inferiorum; nervis vero irritatis, sed imprimis durante eorum dissectione magnum edidit clamorem, quem diu post dissectionem adhuc continuabat.

Postquam operatio erat peracta, nec sensus nec motus hujus extremitatis sinistrae amplius detegi poterant, sed illud membrum penitus paralyticum et flaccidum post se trahebat.

Vulnere sanato, frangebam, d. 10 m. Maji, crura cuniculi (1). Ad dextrum frangendum satis magnam vim adhibere debuimus; nec perfici poterat sine multis animalis doloris indiciis; sinistrum e contrario multo minore vi frangebatur, neque animal ullum dabat doloris signum.

Assumsit cuniculus, uti etiam postea, cum edacitate cibos, e dauci radicibus praecipue constantes, quas illi dedi, quamquam Pauli suadet illis panem album dare cum lacte mixtum (comment.

(1) Tab. I. litt. a K. Tab. II. litt. a B.

laud. in praefat.); nam, quum cuniculi ad ro-
dentia pertineant, herbisque vivant, videbatur
mihi Daucus carota magis cum eorum natura
convenire; et, quum illius herbae radix pertineat
ad medicamenta attenuantia, resolventia, non
mihi videbatur inflammatio hujus cibi usu augeri
posse.

Per octo dies fracturam tam dextrae quam
sinistrae extremitatis per plagulas, linteaminaque
repositam continui, ne ossa fracta motibus ani-
malis per integumenta penetrarent, uti jam antea
semel videram in quodam simili experimento in
cuniculo instituto, quod vero mortem animali
attulerat.

Quamquam integumenta deligatione non valde
erant compressa, ne circulatio turbaretur, tamen
pedes tumefacti, oedematosi reddebantur; et
quidem imprimis sinister, cujus nervi erant dis-
secti et qui praeterea colore profundo coeruleo
erat tinctus; hinc gangraenam pedum, imprimis
sinistri, orituram timui. Fomentatione vero spi-
rituosa, camphorata madefacti, pedes sensim
tenuiores fiebant, redibatque naturalis fere color,
tametsi pes sinister nec pristinam recuperaret
tenuitatem, nec colorem.

Postea deligatione magis usus sum, quia cuni-
culus plerumque ob dolorem ad unum, alte-
rumve jacebat latus, atque ita ossa fracta, satis
apte tenebantur, ut fracturae sanatio sequi posset.

Tres fere hebdomades post fracturae originem

conglutinati jam erat
extremitatis, quum e-
lyticae, adhuc mobile

Quarta hebdomade
veni cuniculum pedem
tarsi derosisse, nullam
secutam fuisse. Nov
ortum, obiectum est
coagulante (1).

Durante quarta atque
ossis fracti dextrae
creti, ut non magis
contrario in illis sinist
tationem, nisi quod
occur, invenire potera

Eodem tempore exte-
cile, fracturam sinist
paulo inferius (2); qu
erysipelate afficiebantur

Tumores tandem e
cute denudata atque e
cessus esse mihi videba
spicabar, quum, d. 2
maxime elevato tumor

substantia, puri non di
Die 27 eadem me

(1) Tab. I. Fig. 1.

(2) Tab. I. Fig. 72.

(3) Tab. I. Fig. 23.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) 258270

G Shipment 6

conglutinati jam erant fines ossis fracti dextrae extremitatis, quum e contrario sinistrae, paralyticae, adhuc mobiles erant.

Quarta hebdomade denuo pedes examinans, inveni cuniculum pedem suum sinistram ab ossibus tarsi derosisse, nullamque tamen haemorrhagiam secutam fuisse. Novum hoc vulnus derosione ortum, obtectum est sanguinis sero exhalato et coagulante (1).

Durante quarta atque quinta hebdomade, fines ossis fracti dextrae extremitatis ita erant concreti, ut non magis movere possem, quum e contrario in illis sinistrae extremitatis nullam mutationem, nisi quod circum fracturam tumor oritur, invenire poteram.

Eodem tempore extrahebat cuniculus pilos e cute, fracturam sinistram obtegente, uti etiam paulo inferius (2); quae partes denudatae dein erysipellate afficiebantur.

Tumores tandem oriebantur molles sub hac cute denudata atque erysipellate affecta, qui abscessus esse mihi videbantur, quod eo magis suspicabar, quum, d. 24 m. Junii, apertura in maxime elevato tumore orta esset (3), ex qua substantia, puri non dissimilis, exsudabat.

Die 27 ejusdem mensis interfectus est cuni-

(1) Tab. I. litt. A.

(2) Tab. I. litt. γκ.

(3) Tab. I. litt. δδ.

culus, quia credebam, fracturas in illum jam pervenisse statum, ut differentiam inter utramque optime conspicere et ex hac concludere possem, quaenam vis sit nervorum in regenerationem ossium inflammatione exsudativa.

In arteriam Aörtam abdominalem ante ejus bifurcationem immisi ceram rubram, ut arteriae extremitatum posteriorum implerem; dissecabam dein prudenter diversas harum extremitatum partes, quas accurate ad naturam delineatas proposui Tab. II.

Cutis, tela cellulosa atque adiposa, muscoli, vasa, nervi, ossa, tibiâ exceptâ, extremitatis dextrae sunt omnia sana; tibiae vero fractae fines non ad se invicem concreti sunt, sed ita, ut finis superioris tibiae partis (1) concretus sit cum superficie corticali inferioris tibiae partis (2) et ita igitur cum se invicem angulum efforment obtusum.

Callus secundarius jam erat formatus atque primarius resorberi inceperat, ita ut, septo osseo pro parte resorpto, quaedam communicatio jam consisteret inter cavum medullare utriusque tibiae partis; cavum tandem medullare oppletum est substantia medullari sana.

Sinistra vero extremitas actionem penitus abnormalem adfuisse monstrabat. Nervi cruralis finis superior accretus erat ad fasciam latam,

(1) Tab. II. litt. F.

(2) Tab. II. litt. G, *a*.

ubique duplo est cras-
extremitatis(2), porro
men non ita facile
rubore erat suffusus,
fere similis. Ex hac
venit duo ramuli m-
teri nervi cruralis par-
dissectionis a fasciae
poterant.

N. ischiadicus supr-
tunebat, albicans, sp-
feriore parte substan-
concretus, ita ut reg-
parte facta esse viden-
locum n. ischiadicus est
nema substantiam me-
videtur, colore profun-
que ita arcte adipe rub-
vix ac ne vix ab illo s-
nulli ejus ramuli mous
aspergunt per totam ha-
modo ac in statu sano;
huius etque ita tenues, ut
statum medullarem san-
sed praeterea, potius fib-
aponeuroticae.

(1) Tab. II. litt. 4.

(2) Tab. II. litt. 7.

(3) Tab. II. litt. 5.

(4) Tab. II. litt. 13, 14.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) 258270

9
G Shipment

ibique duplo est crassior (1) quam illa alterius
extremitatis (2), porro mollior, ruber, vascula ta-
men non ita facile detegi poterant, verum
rubore erat suffusus, substantiae griseae cerebri
fere similis. Ex hac nervi cruralis parte pro-
veniunt duo ramuli musculos intrantes (3). Ce-
tera nervi cruralis pars ejusque rami infra locum
dissectionis a fasciae latae fibris non distingui
poterant.

N. ischiadicus supra dissectionis locum valde
tumebat, albicans, splendens, cumque ejus in-
feriore parte substantiâ albicante, uti nodulo
concretus, ita ut regeneratio hujus nervi pro
parte facta esse videretur. Infra dissectionis
locum n. ischiadicus est mollis, pulposus; neu-
rilema substantiam medullarem non continere
videtur, colore profunde rubro est tinctum at-
que ita arcte adipe rubro circumdatum, ut hic
vix ac ne vix ab illo separari posset (4). Non-
nulli ejus ramuli musculos intrant aut se di-
spergunt per totam hanc extremitatem eodem
modo ac in statu sano; sed adipe rubro invo-
luti atque ita tenues, ut non solum nullam sub-
stantiam medullarem sanam continere videantur,
sed praeterea, potius fibrae esse subrubrae fere
aponeuroticae.

(1) Tab. II. litt. 4.

(2) Tab. II. litt. 7.

(3) Tab. II. litt. 5.

(4) Tab. II. litt. 13, 14.

Arteria cruralis est sana usque ad ejus ramum, arteriam profundam femoris dictum, infra hunc ramum perfecte est concreta, ita ut cera injecta per illam penetrare non potuerit (1); tametsi erat sanguinis circulatio restituta, quum lumen arteriae profundae femoris (2) longe majus factum esset, quam illud art. profundae dextri femoris (3), atque sanguis per illam in art. popliteam effluere posset, ramulis art. profundae femoris cum art. poplitea anastomosi conjunctis.

Musculi sartorii (4) color minus est ruber, quam istius alterius extremitatis; musculus rectus atque vastus internus (5) in superficie leviter rubent, ita ut substantia alba subjacens pelluceat. Sectione in his musculis facta, substantia intus se offert subflavo-pallida, ad visum adipo-ceracea (6), in qua tamen fibrae musculares adhuc detegi poterant, argumento musculares fibras nutritione perversa colore esse orbatos. Musculi tibiā circundantes sunt tenuissimi atque supra tumores, qui sub illis orti sunt, expansi.

Femur est sanum, uti etiam ejus periostium, partes vero tibiae fractae non sunt concretae; sed, uti etiam periostium, punctis rubris tinc-

(1) Tab. II. litt. g, h.

(2) Tab. II. litt. g.

(3) Tab. II. litt. g.

(4) Tab. II. litt. M.

(5) Tab. II. litt. N, O.

(6) Tab. II. litt. N.

tiae (1). Tibiae fractae
site, exsudatione nova
porosae. Pars inferior
inferiore emulsiō et a
primitivae arte erant.

Per intervallum, quod
erat, tumor est excre-
scitum originem suam

tumorem Promotor
medullarem recognovi-
mus tumores (3) ad

per aperturas, quae, ut
in illa tibiae parte era-
nt, illam acquisiverant

describi. Inter hos a
tumorem fibrae adsunt
re (4), valde degene-

quae aliquam habent
cellulosa, compacta, i
haematodis origo?

muscularibus a mari-
aperturi in illo facti,
substantia alba, stri-

mine odore, mollis, cui
quantulum aquae pon-

(1) Tab. II. litt. 123.

(2) Tab. II. litt. 7, 7.

(3) Tab. II. litt. 8.

(4) Tab. II. litt. 4.

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirci) 258370

9
G Shipment

tae (1). Tibiae fractae fines majori tument cras-
sitie, exsudatione novae substantiae osseae valde
porosae. Paulo inferius atque in epiphysi tibiae
inferiore emollitio et absorptio substantiae osseae
primitivae ortae erant.

Per intervallum, quod inter fines ossis fracti
erat, tumor est excretus, qui e cavo ossis me-
dullari originem suam sumsit, fungosus (2). Quem
tumorem Promotor aest. fungum esse verum
medullarem recognovit, sic etiam inveniuntur si-
miles tumores (3) ad tibiae epiphysin inferiorem
per aperturas, quae, uti jam vidimus, absorptione
in illa tibiae parte erant ortae, qui tamen non-
dum illam acquisiverant circumferentiam prioris
descripti. Inter hos atque priorem descriptum
tumorem fibrae adsunt, uti videntur, muscula-
res (4), valde degeneratae, profunde rubrae,
quae aliquam habent convenientiam cum tela
cellulosa, compacta, inflammata. An prima fungi
haematodis origo? Surculis nerveis, fibrisque
muscularibus a maximo tumore ablati atque
aperturâ in illo factâ, proveniebat ex illo tumore
substantia alba, striis sanguinolentis mixta,
sine odore, mollis, cujus pondus specificum ali-
quantulum aquae pondus superabat, et quae

(1) Tab. II. litt. IβK.

(2) Tab. II. litt. γ, γ, δ, δ.

(3) Tab. II. litt. ηζ.

(4) Tab. II. litt. θ.

cum cerebri substantia medullari valde conveniebat.

Illâ substantiâ per duos dies in aqua maceratâ atque dein sub microscopio positâ, observavi globulos, qui valde conveniebant cum iis cerebri substantiae medullaris cuniculi atque n. ischiadici ejusdem animalis a Viro Cl. H. Milne Edwards in libro suo, *Mémoire sur la structure élémentaire des principaux tissus organiques des animaux* Par. 1823, descriptis atque tabulis illustratis (Pl. IV. fig. 1 et 2) (1). Chemicæ hujus substantiae proprietates, analysisque investigatae atque institutae sunt a Viro expert. H. C. van Setten, quem ex animo gratias ago pro benevolentia erga me his etiam operibus clare demonstrata. Ille Vir expert. observavit sequentia de illa substantia:

1°. Cum aquâ depuratâ trita, efficiebat substantiam mucilaginosam, in qua aderant partes fibrosae; cum majore aquae quantitate concussa fiebat lacti similis, in quo liquore sensim oriebatur praecipitatum, quo superior liquoris pars pellucida reddebatur.

A. *Liquor pellucidus sequentes habebat proprietates.*

2°. Colore gaudebat cerae albae, nullo vero odore nec sapore.

(1) Hi globuli respondebant omnibus rebus ad descriptionem globulorum substantiae medullaris nervorum, quam dedit H. E. Weber in Hildebrand's Handb. u. s. w. I. I. Tom. I. p. 165. seq.

3. Concussus rill
4. Calefactus usq
ebullientis, tur
potasse liquida
nam pelluciditas
5. Leviter erat alc
6. Calefactus, ev
odorem.
7. Cum alcohole
praecipitatum a
8. Cum acido sul
chlorico dilutis
praecipitatum p
9. Deutoxydo hyd
ortum est album
10. Nitras argenti aff
quod, e crystal
quida solubile
11. Liquor, primu
potassa porro
calefactus, disp
odorem.
B. Praecipita
12. Erat album, c
exsiccatum vero
in pulverem ter
veris, albi erat
13. Ad 100° F. calef
videtur consisten

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirci) a58370

9
G Shipment

- 3°. Concussus valde spumabat.
- 4°. Calefactus usque ad temperaturam aquae ebullientis, turbidus fiebat, additione vero potassae liquidae recuperabat liquor pristinam pelluciditatem.
- 5°. Leviter erat alcalinus.
- 6°. Calefactus, evolvebat quendam ammoniae odorem.
- 7°. Cum alcohole tractato, oriebatur in illo praecipitatum album e crystallis constans.
- 8°. Cum acido sulphurico, nitrico, aut hydrochlorico dilutis tractatus, oriebatur in illo praecipitatum paulisper coagulatum.
- 9°. Deutoxydo hydrargyri praecipitatum in illo ortum est album.
- 10°. Nitras argenti afferebat in illo praecipitatum, quod, e crystallis constans, in ammonia liquida solubile erat.
- 11°. Liquor, primum coctus, filtratus dein, cum potassa porro liquida mixtus atque tandem calefactus, dispergebat quendam ammoniae odorem.

B. *Praecipitatum sequentes habebat proprietates.*

- 12°. Erat album, opacum in statu humido; exsiccatum vero flavescens, semipellucidum, in pulverem terendum, in quo statu pulveris, albi erat coloris.
- 13°. Ad 100° F. calefactum, glutinosam acquirere videtur consistentiam.

14°. Ad calorem ardent calefactum, comburitur alba cum flamma, quae multum edit carbonem atque parvam reliquit cineris albi quantitatem.

15°. Per aliquod tempus cum aqua frigida tractatum, tumere coepit praecipitatum exsiccatum in majorem ambitum, coloremque album adeptum est.

16°. Aquae ebullienti expositum, imminuitur praecipitati quantitas pro magna parte.

Hoc decocto aquoso filtrato, edit liquor pelucidus:

17°. Cum infusione nucum gallarum tractatus praecipitatum grumosum;

18°. Cum subacetate plumbi praecipitatum album.

19°. Pars praecipitati, quae in aqua ebulliente insolubilis erat, non tota solvitur acido nitrico. In hac solutione oritur, subcarbonatis ammoniae additione praecipitatum album.

20°. In alcohole ebulliente solvitur parva praecipitati pars. E solutione refrigerata se deponit ad vasis parietes praecipitatum album, granulosum; quod, ab alcohole liberatum atque calefactum, liquescit. Alcohol vero supermanens post evaporationem maculam reliquit adiposam.

21°. Praecipitati pars in potassa liquida erat solubilis. In hac solutione oritur additione acidorum leve praecipitatum album.

22°. Praecipitatum erat pro parte calefactum,

die Abhandlung über die
Anatomie von Jakob, 1786-1807
Bibliothek der Universität von
B222390728

solubile in ac
pars acquie
tione tandem
monie additae
Ex his conclusi
illam substantiam
sunt consistere:
Secundum 15, 16, 17, 18
1, 3, 4, 7, 8, 9
1, 12, 13, 14
1, 13, 14
1, 13, 14
13, 14, 19
18
5
Notandum tand
medullarem cer
spina vini deposit
partemque fieri
Ex his conclu
que sententiae e
preparatum mon
non medullarem,
nem suam ducent
per liness hujus
Videtur hujus f
cujus nervi, ad vi
(1) Secundum 1, 2
medulla alba continere

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirci) a58370

G Shipment 6

solubile in acido nitrico. Insolubilis vero pars acquisiverat colorem flavum. In solutione tandem oriebatur actione oxalatis ammoniae additae praecipitatum album.

Ex his conclusit Vir expert. van Setten, illam substantiam e cuniculi tumore fungoso sumtam consistere :

Secundum 15, 16, 17, 18, et 22 e cellulosa (pro maxima parte).

»	1, 3, 4, 7, 8, 9, et 10 ex albumine	
»	1, 12, 15, 19, et 22 e fibrina	
»	1, 13, 14, 20, et 21 e stearina	} adipe
»	1, 13, 14, 20, et 21 ex Oleina	
»	12, 14, 19, et 22 e Phosphate Calcis	
	10, et 11 ex Hydrochlorate ammoniae	
	5, et 6 ex ammonia, in statu libero	

(pro minima parte) (1).

Monendum tandem, illam substantiam, aequè ac medullarem cerebri substantiam, acquirere in spiritu vini depositam majorem densitatem, compactioremque fieri.

Ex his concludit Cl. Promotor, ejusdemque sententiae etiam fuit Cl. Suerman, cui praeparatum monstravi, illos tumores esse *fungum medullarem*, e cavo tibiae medullari originem suam ducentem illudque opulentem atque per diversas hujus ossis aperturas excrescentem.

Videtur hujus fungi medullaris ortus in parte, cujus nervi, ad vitam animale pertinetes, sunt

(1) Secundum 1, 10, 13, 17, 18 et 20 videtur illa substantia adhuc continere Osmazonom.

dissecti, magnam afferre lucem ad intelligendum atque explicandum, ubinam, quomodo atque sub quibusnam conditionibus hicce fungus provenire possit; qui fungi medullaris ortus e morbosa nervorum degeneratione insuper pathologicis speciminibus pluribus, quae Promotor aestum. in collectione sua conservat, ubique confirmatur.

Quod ad ipsam ossis regenerationem inflammatione exsudativa attinet, observavimus, fines dextrae tibiae fractae cuniculi nova substantia ossea revera esse concretos; sinistrae e contrario, cujus nervi, ad vitam animale pertinentes, erant dissecti, fines non ad se invicem nova substantia ossea esse conglutinosos, sed ad illos fines particulas solummodo osseas valde porosas atque granulatas esse depositas; et insuper in inferiore hujus tibiae extremitate emollitionem atque absorptionem locum habuisse. Nonne depositio harum particularum ossearum ad sinistrae tibiae fractae fines pro maxima parte esset adscribenda aut superstiti vi nervorum, ad vitam animale pertinentium, quum eorum regeneratio pro parte secuta esset? aut potius vi nervi sympathici, cujus surculi arterias concomitantur, quos dissectare non potuimus? aut denique utrique causae, nervi scilicet Ischiadici ramulis regeneratis, morbosam actionem hinc adducentibus, nervique sympathici surculis forsitan hinc praesentibus, quibus vita organica adhuc servari potuerat.

Ad investigandam
tionem ossium comi
sequens institui exp
Dissecari, d. 29

rum cruralem atque
mitatis posterioris co
isdem locis, ac in p
nem hac dissectione
post quatuor dies

Amputati dein, et
extremitatum poster
supra earum articulo
rum cavum medullar
argentei ope, et instit
nodosa, ut ossium
oblecti essent.

Substantia medul
attactum sicca, min
tes molles emaciatae
durante amputatione
ne durante inductione
rum medullare, ullam
guis guttula; quae
medullaris tibiae dex
vaeque sanguinis op
tam ex vasis partium
tum, quam ex illis
ossis.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) a58370

9
G Shipment

Ad investigandam vim nervorum in regenera-
tionem ossium comite inflammatione suppurativa,
sequens institui experimentum.

Dissecavi, d. 29 m. Aprilis hujus anni, ner-
vum cruralem atque ischiadicum sinistrae extre-
mitatis posterioris cuniculi, eodem modo atque
iisdem locis, ac in praecedenti experimento. Vul-
nera hac dissectione orta, suturâ nodosâ reünita
post quatuor dies jam erant sanata.

Amputavi dein, die 6 m. Maji ambos pedes
extremitatum posteriorum hujus cuniculi paulo
supra earum articulationem; implevi porro tibia-
rum cavum medullare cum linteo carpto styli
argentei ope, et institui tandem reunionem suturâ
nodosâ, ut ossium fines contra aëris injuriam
obtecti essent.

Substantia medullaris sinistrae tibiae fuit ad
attactum sicca, minime adiposa, ceteraeque par-
tes molles emaciatæ; et observavi insuper, nec
durante amputatione hujus lateris cuniculi pedis,
nec durante inductione styli in hujus tibiae ca-
vum medullare, ullam ex aliquo vase effluere san-
guinis guttulam; quum e contrario substantia
medullaris tibiae dextrae fuerit oleoso-adiposa,
vasisque sanguiferis oppleta, ut sanguis effluerit
tam ex vasis partium mollium tibiam circumdan-
tium, quam ex illis tunicae medullaris internae
ossis.

Monendum adhuc, animal, durante dextrae pedis amputatione, variis signis dolorem expressisse, quo cruciabatur, tristius clamans atque violenter se movens; et dein, quum tibiae dextrae cavum medullare oppleverim linteo carpto, oculos suos contorsisse, alta voce clamasse, corpus suum, quantum potuerit, jactasse, extremitatem illam attraxisse rursusque extendisse, superiores extremitates e vinculis suis revellisse, et tandem exhaustum, spasmo fere tetanico riguisse, non minimum, e contrario, cuniculum doloris indicium attulisse, nullumque extremitatis motum instituisse, nec durante amputatione, nec durante tunicae medullaris destructione hujus tibiae sinistrae, etiamsi has operationes instituerim, postquam animal, spasticis affectionibus remissis, jam ad se perventum erat, cibosque consumserat. Post aliquas dies currebat jam cuniculus ope membrorum mutilatorum, vulnere tibiae dextrae sanato. Hinc per cutim tibiae dextrae prominebat ipsum os, ita ut prope ejus marginem cuticula nova esset ipsi ossi agglutinata et accreta (1). Vulnus vero sinistrae tibiae non sanabatur, sed cutis retrahebatur, qua non solum ossis finis (2) extra vulnus eminebat, sed partes subcutaneae molles etiam denudabantur, e quibus exsudabat serum sanguinis exhalatum, quod cum particulis

(1) Tab. III. fig. 1. litt. a, b.

(2) Tab. III. fig. 2. litt. d.

sordidus, in illo
efformabat, pedete
porro continuo ses
crusta ipsa receden
tanene ulterius den
mortuae exsiccatae
in illis magis adfuis
ita erant adhuc
m. Junii; ad que
est, atque arteri
cetera rubra impleta
militum diversarum
vasa, musculos, at
esse sana, tibia ve
demortua extra pe
circumdatam esse s
molles hinc tibiae
in hac ossis part
ta (4); qua finis
Nova substantia os
compacta, laevissq
quindinem serrae
medullare in ejus
tunc substantiam
verosimiliter nova
challari expulsum e
hic illic esse separa

(1) Tab. III. fig. 1. b.
(2) Tab. III. fig. 2. b.
(3) Tab. III. fig. 3. b.
(4) Tab. III. fig. 3. b.

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) 258370

9 Shipment

sordidis, in illo conglutinantibus crustam (1) efformabat, pedetentim magis exsiccata. Cutis porro continuo sese retrahens, adscendebat, a crusta ipsa recedens, unde partes molles subcutaneae ulterius denudabantur et sensim uti demortuae exsiccatae sunt (2), quum nulla reactio in illis magis adfuisse videretur.

Ita erant adhuc extremitates inferiores, d. 27 m. Junii; ad quem diem cuniculus interfectus est, atque arteriae extremitatum posteriorum cera rubra impletae. E dissectione harum extremitatum diversarum partium mihi patuit, nervos, vasa, musculos, atque femur extremitatis dextrae esse sana, tibia vero usque ad ejus finem, quae demortua extra partes molles eminebat, novâ circumdatam esse substantia ossea (3). Ubi partes molles huic tibiae fini adhaerebant, absorptione in hac ossis parte crena erat formata excavata (4); qua finis a viva ossis parte erat separata. Nova substantia ossea tibiam circumdans satis est compacta, laevisque. Tibiâ illi dextrâ per longitudinem serrae ope dissectâ, observavi, cavum medullare in ejus superiore parte novam continere substantiam medullarem, linteum carptum verosimiliter nova substantia medullari e cavo medullari expulsum esse, et demortuum os a vivo hîc illic esse separatum.

(1) Tab. III. fig. 2. litt. f.

(2) Tab. III. fig. 2. litt. e. e.

(3) Tab. III. fig. 3. litt. b.

(4) Tab. III. fig. 3. litt. c.

Vasa, muscoli atque femur alterius extremitatis erant sana, nervus vero cruralis infra dissectionis locum emaciatus, pulposus, punctis rubris tinctus et noduli ope cum superiore ejus parte rursus concretus; nervus ischiadicus erat cum superiore ejus parte ad musculum accretus et hucusque normalis; pars vero ejus infra dissectionem erat emaciata; mollis, minorem continebat medullaris substantiae quantitatem, minime splendebat et coloris rubro-albicantis, licet ille rubor non tantus esset, quam in priori experimento.

Tibia etiam novâ circumdata erat substantiâ osseâ, quae vero valde erat porosa, minimeque laevis (1). Circa hujus tandem tibiae finem nulla fere crena excavata, absorptionis defectu, erat (2), quae absorptio sub partibus exsiccatis mortuis locum habere non potuit.

Tibiâ illâ sinistrâ longitudinaliter divisâ, observavi nullam in cavo medullari substantiam medullarem; sed linteum carptum in illo adhuc contentum et nullam fere separationem inter demortuam et vivam ossis partem.

Antequam nunc ex hujus experimenti descriptione conclusionem quandam, quoad nervorum vim in ossis regenerationem comite inflammatione suppurativa, rite trahere possim, liceat mihi nonnulla enumerare accidentia, quibus et pro-

(1) Tab. III. fig. 4. litt. b.

(2) Tab. II. fig. 4. litt. c.

cessus suppurationis
in dextra hujus canis
in sinistra promotus

1. Regeneratione

tibia dextra atque

eius medullari

etiam ab interio

2. Nervus Cruralis

pro parte regene

ter etiam ejus fu

3. Surculi nervi

tantes, aequae e

quam in dextra.

Ex his omnibus c

1. In osse cylindrico

medullaris est de

nerata, certissim

locum habiturum

nis atque ossis r

scil. atque vivam

palet ex experim

pathologicis a M.

(4) De avorum casum

degenerationis regenerati

von Carl Gustav B

Über den Anwach

Bestandtheile und Ver

die bekannt gemachten O

alle übertragen, unger

und einer Biographie des

von Schinberg mit 5

(5) Wiener de Neuroi

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) a58370

9
Shipment

cessus suppurationis et ossis regenerationis tam
in dextra hujus cuniculi tibia est turbatus, quam
in sinistra promotus.

1. Regeneratione scil. tunicae medullaris in
tibia dextra atque expulsionem lintei carpti e cavo
ejus medullari restituta est nutritio ossis,
etiam ab interiore medullari tibiae parte.
2. Nervus Cruralis extremitatis sinistrae est
pro parte regenerata atque ergo verosimili-
ter etiam ejus functio.
3. Surculi nervi sympathici, arterias concomi-
tantes, aequae egerunt in extremitate sinistra,
quam in dextra.

Ex his omnibus concludo:

1. In osse cylindrico, cujus (in nostro casu) tunica
medullaris est destructa atque nondum rege-
nerata, certissime post aliquot tempus,
locum habiturum esse processum suppuratio-
nis atque ossis regenerationis, inter mortuam
scil. atque vivam ossis partem; quod etiam
patet ex experimentis atque observationibus
pathologicis a M. Troja (1), Chaptal (2),

(1) De novorum ossium in integris et maximis post morbos
deperditionibus regeneratione experimenta, caet. 1775. Übers:
von Carl Gottlob Kühn, unter den Titel. Versuche
über den Anwachs neuer Knochen. Straszburg 1780. Id.
Beobachtungen und Versuche über die Knochen nach dem
nie bekannt gemachten Originale aus dem Ital. in 's Deut-
sche übertragen, umgearbeitet mit Anmerkungen, Zusätzen
und einer Biographie des Verf. versehen, von Albrecht
von Schönberg mit 5 Kpft. Erlangen 1828.

(2) Dissert. de Necrosi ossium. Paris 1765.

Blumenbach (3), A. Bonn (4), G. L. Koëler (5), Weidman (6), Macdonald (7), Howship (8), Chameil (9) T. L. Kortum (10), Scarpa (11) Banneth (12) et aliis hac de re institutis atque descriptis.

- 2°. In osse cylindrico, cujus (in nostro casu) tunica medullaris est destructa, in quo nervi nullam vim habere possunt, certissime, post indefinitum tempus, locum habiturum esse nec processum suppurationis, nec ossis regenerationis, inter mortuam scil. atque vivam ossis partem; nam vidimus in experimento

(3) Anmerkungen über des Herrn *Troja* experimenta de novorum ossium regeneratione in *Richters* Chirurgischer Bibliothek. B. VI. St. I. Götting. 1782.

(4) Descriptio Thesauri Ossium Morbosorum Hoviani, cui adnexa est dissertatio de callo. Amstel. 1783.

(5) Experimenta circa regenerationem ossium c. Tab. III. aen. Goetting. 1786.

(6) De necrosi ossium. Francofurti ad Main. 1793.

(7) Dissert. inaug. de Necrosi ac Callo. Edinb. 1799.

(8) Beobachtungen über den gesunden und /krankhaften Bau der Knochen, mit XIV lith. Abbild. aus dem Engl. von L. Cerutti.

(9) Recherches sur les metastases suivies de nouvelles experiences sur la régénération des os. Metz 1823.

(10) Commentatio de regeneratione ossium observationibus et experimentis illustrata c. Tab. lithop. Berlini 1824.

(11) De anatome et pathologia ossium commentarii, c. Tab. aen. Ticini 1827.

(12) Dissert. inaug. de naturae conaminibus in ossibus laceratis, sanandis 1831.

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
[442] b22390728

nostro, quod nec suppuratio, nec ossis rege-
neratio mortuam inter atque vivam ossis
partem locum habeat, etiamsi nervus Cruralis
forsan pro parte fuerit regeneratus, et nervus
sympathicus aeque bene, ac in dextra extre-
mitate vim suam exercere potuerit, licet fatear
haec experimenta repetenda esse, quorum
occasio mihi defuit, ut majori cum certitu-
dine conclusiones inde componere possimus.

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sircil) a58370

9
G Shipment

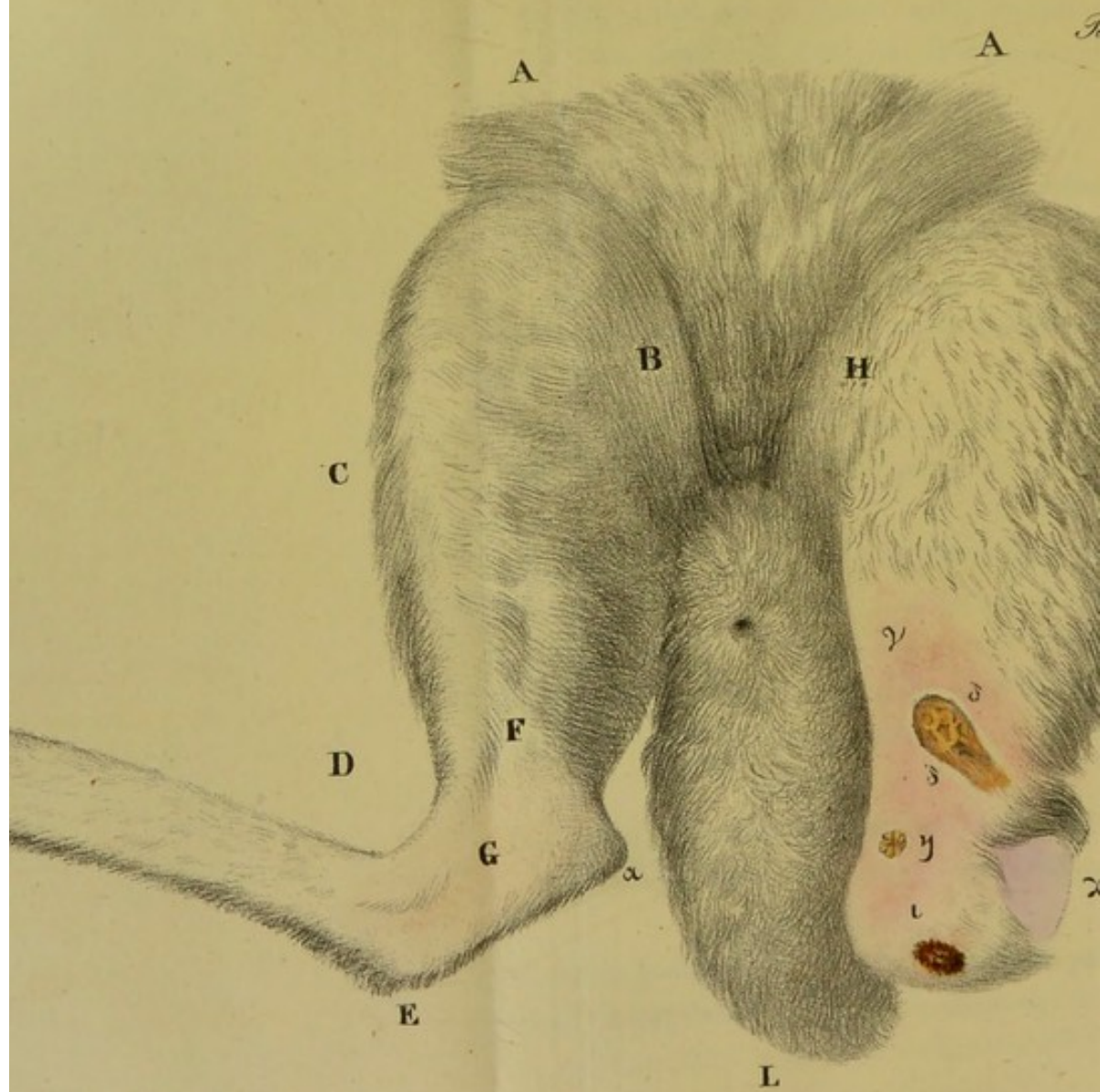
CONCLUSIONES.

Ex his Observationibus Experimentisque patet:

- 1°. Nervos ossa intrare (Obs. I, II, III, IV, VI; Exp. I, II.)
- 2°. Inflammationem oriri substantiae osseae, nervo, os quoddam intrante, irritato. (Obs. I.)
- 3°. Novam formari substantiam osseam nervi aucta vi ossisque inflammatione (Obs. I; Exp. I.)
- 4°. Nullam perfici nutritionem, nullamque ossis, si fractum fuerit, redintegrationem, nervorum hujus ossis surculis deperditis. (Obs. II, III, IV; Exp. I.)
- 5°. Substantiam osseam externae ossis cujusdam superficiei, in Necrosi interna, in vitam retineri, nutriri, imo novam ad illam apponi substantiam osseam, si nervorum surculi ad hujus ossis externam superficiem adhaerentes sani sint (Obs. II, III, V; Exp. II.)
- 6°. Os ipsum emaciare ejusque substantiam resorberi, si nervorum surculi illud os intrantes aut adhaerentes deperditi sint. (Obs. II,

IV, VI) nervi
dem ossa affici
7. Necrosis oriri
cui os intran
IV; Exp. II.)
8. Arteriam alic
nervus, qui il
sit. (Obs. III
9. In partibus
deperditi aut
tionem. (Ob
10. Ossis post d
feri. (Exp. I.)
11. Sanguinis circ
facillime stagne
nervi sunt diss
12. Partes molles
splacelam fac
13. Tunicam ossi
cipere surculo
acquiri. (Exp
14. Substantiam m
nervorum ema
15. Organa eorum
animalis, eoru
nutritionem, r
tae vegetativae.
16. Originem func
tione locali es

- IV, VI.) nervorum vero vitâ alienatâ tandem ossa affici imo emolliri posse (Obs. VI.)
- 7°. Necrosin oriri internam, si nervorum surculi os intrantes demortui sint. (Obs. III, IV; Exp. II.)
- 8°. Arteriam aliquando saltem emoriri, si nervus, qui illam concomitatur, demortuus sit. (Obs. III, IV; Exp. I.)
- 9°. In partibus mollibus, quarum nervi sunt deperditi aut vita privati, deficere nutritionem. (Obs. VI; Exp. I.)
- 10°. Ossa post dissectionem nervorum fragilia fieri. (Exp. I.)
- 11°. Sanguinis circulationem esse turbatam imo facillime stagnare in quadam parte, cujus nervi sunt dissecti. (Exp. 1, 2.)
- 12°. Partes molles, nervorum vi depravatas, in sphacelum facillime abire. (Exp. II.)
- 13°. Tunicam ossium medullarem nervorum accipere surculos, quibus sensûs functionem acquirit. (Exp. II.)
- 14°. Substantiam medullarem in ossibus dissectione nervorum emaciari atque exsiccare. (Exp. II.)
- 15°. Organa eorum formam debere nervis vitae animalis, eorum substantiae formationem, nutritionem, redintegrationemque nervis vitae vegetativae. (Exp. I.)
- 16°. Originem fungorum e nervorum degeneratione locali esse explicandum. (Exp. I.)

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
1442| b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirsi) a58370

9
Shipment

TABULARUM EXPLICATIO.

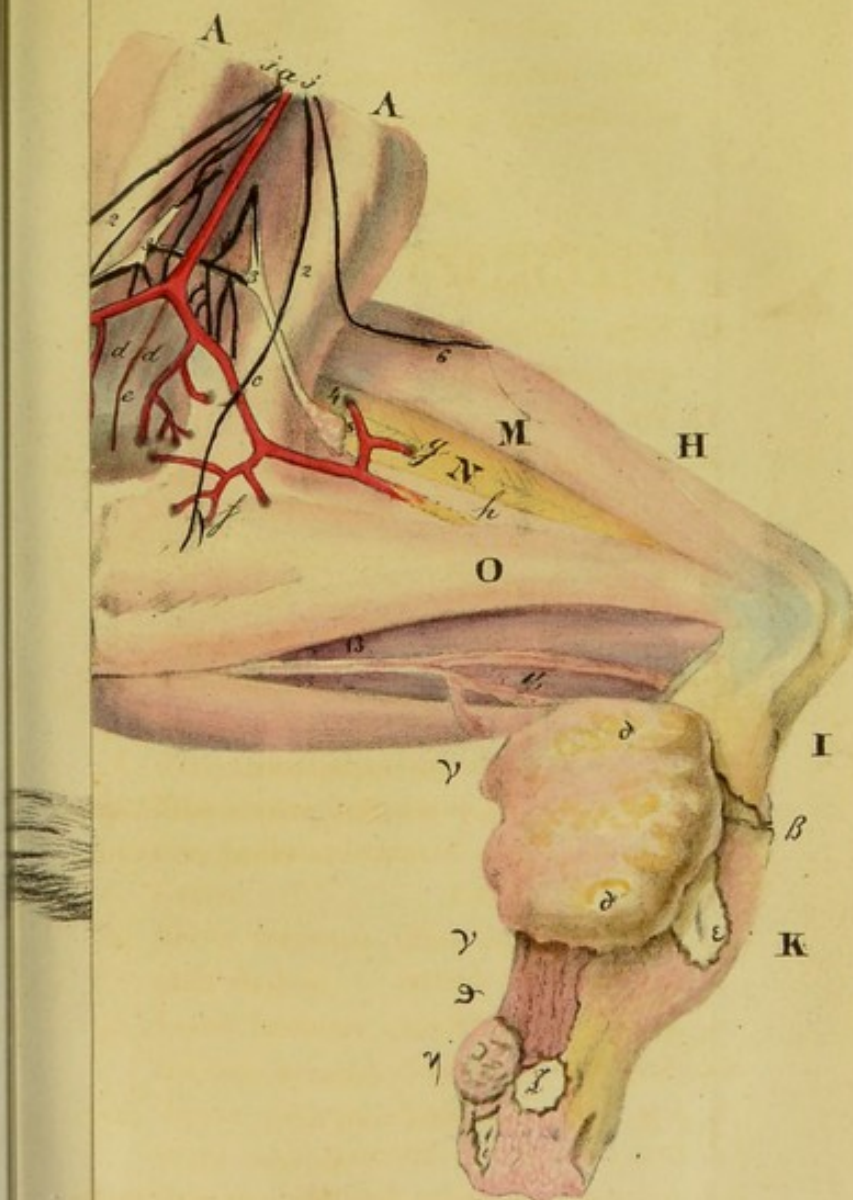
TABULA I.

- A. A. Abdominis cuniculi pars inferior.
B. Femur dextrum.
C.D.E. Tibia dextra.
F. G. Locus, ubi tibia dextra diffracta et demum
sanata fuit, ossibus ad angulum fere rec-
tum repositis.
H. Femur sinistrum.
I. Tibiae pars superior.
K. Tibiae pars inferior paulo supra articu-
lum pedis.
L. Cauda.
 α . Locus fracturae tibiae iterum sanatae in
pede dextro.
 β . Locus fracturae ossis tibiae in pede sinis-
tro non sanatae.
 γ ix. Locus cutis pilis lambendo cuniculi pro
parte orbatus.
 $\delta\delta\eta$. Tumores sub cute orti, e quibus liquor
subpurulentus stillabat.
 κ . Tumor alius insignis ruber non apertus.

1. Crusta exsiccata, ubi cuniculus reliquam pedis partem mordendo devoraverat sine ulla insecuta inflammatione.

TABULA II.

- A.A. Lumbi-alque musculi Psoae hic descissi.
 B. Femur dextrum.
 C. Tibia diffracta et sanata dextra musculis quibusdam obiter hic expressis.
 D. Pes dexter.
 E. Articulus Pedis ejusdem sive calx.
 F. Tibiae dextrae pars superior.
 G. Tibiae ejusdem pars inferior.
 H. Femur sinistrum.
 I. Tibiae sinistrae pars supra fracturam.
 K. Tibiae ejusdem pars inferior, tumens, crassior.
 L. Cauda
 M. Musculus Sartorius vix mutatus.
 N.O. Musculi recti atque vasti interni pallidiores inprimis rectus N. mutationem colore pallido insignem indicat.
 a. Aorta.
 b. Arteria Iliaca dextra.
 c. Art. Iliaca sinistra.
 d.d. Art. Hypogastricae.
 e. Art. Sacralis media.
 f.f. Art. circumflexae internae.
 g.g. Arteriae profundae foemoris, in sinistro latere est palulo crassior.
 h. Art. cruralis sinistra sub dissecto nervo pe-

Gut en Gelede door de Gelede van de Weyer te Utrecht

nitas concuti, et
 admiserit.
 i. Art. poplitea dex
 1.1. Nervi e lumbis or
 2.2. Nervi lumbales
 3.3. Nervi crurales, ubi
 accipiunt.
 4. Nervus cruralis si
 tumente subrubio
 5. Finis obtusus ejus
 6.8. Nervi catanei ext
 7. Nervus cruralis dex
 8. Nervus cataneus in
 9. Rami nervi cruralis
 intrantes.
 10. Nervus saphenus in
 tione partium e lo
 11. Nervus ischiadicus
 12. Ejus derivatio ad p
 musculares et tibi
 13. Nervus ischiadicus
 pelvi dissectus tum
 et tela cellulosa m
 inaequalis et asper
 14. Rami e nervo illo
 nati et degenerat
 a. Locus, ubi tibia dext
 b. Locus fracturae tibi
 17. J. J. Tumor insignis
 diffractae cruro?

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
14421 b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirsi) a58370

9
G Shipment

nitus concreta, ut materiam injectam non admiserit.

i. Art. poplitea dextra.

1.1. Nervi e lumbis orti.

2.2. Nervi ileolumbales.

3.3. Nervi crurales, ubi ramos inferiores e lumbis accipiunt.

4. Nervus cruralis sinister dissectus et fine tumente subrubicundo terminatus.

5. Finis obtusus ejusdem nervi.

6.6. Nervi cutanei externi integri.

7. Nervus cruralis dexter.

8. Nervus cutaneus internus dissectus.

9. Rami nervi cruralis dextri musculos femoris intrantes.

10. Nervus saphenus in ulteriori decursu dissectione partium e loco remotus.

11. Nervus ischiadicus dexter integer.

12. Ejus divisio ad poplitem in diversos ramos musculares et tibialem anticum.

13. Nervus ischiadicus sinister prope exitum e pelvi dissectus tumens subrubellus pinguedine et tela cellulosa rubra tenaciter adhaerente inaequalis et asper.

14. Rami e nervo illo profecti eadem ratione mutati et degenerati.

α . Locus, ubi tibia dextra fracta iterum sanata fuit.

β . Locus fracturae tibiae sinistrae non sanatae.

$\gamma\gamma\delta\delta$. Tumor insignis Fungi Medullaris e tibiae diffractae cavo Medullari pullulans.

- ε. Cavum in tibiae inferioris parte tumida fungo medullari impleta.
 ζ. Tela cellulosa et musculorum reliquiae rubicundae fungi haematodis initium simulantes.
 η. τ. ι. Tumores fungosi in articulo pedis orti.

TABULA III.

Fig. 1.

Tibiae dextrae cuniculi pars, quae amputatione truncata fuit, nervis illaesis.

- a. Cutis regenerata ossi arcte adhaerens.
 b. Os amputatione dissectum e cute prominens.

Fig. 2.

Tibiae ejusdem cuniculi sinistrae pars eâdem ratione amputatione truncata post nervos crurales et ischiadicos dissectos.

- c. Cutis adhuc integra retracta.
 d. Os amputatum e partibus exsiccatis prominens.
 e. e. Partes molles cute retracta orbatae exsiccatae inflammationis defectu.
 f. Crusta exsiccata antea cum cute cohaerens os arcte cingens.

Fig. 3.

Tibia eadem Fig. 1. partibus mollibus denu-
 datis.

- a. b. Tibia dextra, inprimis ad b paulo crassior.
 c. d. Pars necrosi affecta inferior. c. Pars ejus tenuior absorptione derosa. d. Pars infe-

the Abhandlung über die
 Christian Jakob, 1786-1807
 College of Surgeons of King
 21 522390728

Anatomische Abhandlung über da
Baur, Christian Jakob, 1786-; Roy
Royal College of Surgeons of Eng
14421 b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirsi) a58370

G Shipment 6

Tab. III.

Fig. 1.

Fig. 2.

Fig. 3.

Fig. 4.

Abhandlung über die
Anatomie des Menschen, 1786-1807
B22390728

rior e cute pr
a. e. Periostium int

Tab. Fig. 2. sin
a. A. Tuba truncat
inferiore ad
c. d. Pars inferior
quam in alia
tuba indicans.
e. e. Periostium p

rrior e cute prominens amputatione descissa.
e. e. Periostium inflammatum.

Fig. 4.

- Tibia Fig. 2. sinistra extremitatis paralytica e.
a. b. Tibia truncata etiam crassior in ejus parte inferiore ad lit. b.
c. d. Pars inferior necrosi affecta paulo longior quam in alia tibia, nulla absorptionis vestigia indicans.
e. e. Periostium pro parte detractum.

AAN MIJN' VRIEND

J. WITTOP KONING,

*Bij zijne bevordering, tot Doctor in de
Geneeskunde.*

Op den 17 December 1834.

Mijn vriend! laat dan de hand van God,
Naar 't eeuwig afgeteekend lot,
U in een and're streek, ver van mijn woning voeren!
Mijn hart blijft aan uw hart getrouw. —
Ik blijf altoos uw vriend!

BELLAMIJ.

Zoo hebt Gij de Academiebaan,
Mijn Vriend! met eer ten eind geloopt;
Nu zet der Medicijnen kunst,
Voor u, haar schoonen tempel open;
En, door voorzigtigheid geleid,
Wordt Ge, als haar priester, ingewijd.

Anatomische Abhandlung über das
Baur, Christian Jakob, 1786-; Royce
Royal College of Surgeons of Eng
14421 b22390728

b22390728

TRACTS 1257(3)

(Sirsi) a58370

G Shipment 6

Geluk, geluk met zulk een heil,
Na zooveel tegenspoed verkregen.
Blijf, door menschlievendheid en deugd,
Het lijdend menschdom lang ten zegen....
De dood vlied' verre voor u heen!
Het leven volge alom uw schreên!

Tracht steeds, mijn Vriend! met mannenmoed,
Het edel voorbeeld na te streven,
Van hem, (zagt ruste zijn gebeent')!
Die eens U 't aanzijn heeft gegeven:
Van hem, met regt, door elk geroemd
En KONING in zijn vak genoemd.

Dan wacht, als hem, u roem en eer,
Waar dankb're harten voor u gloeijen.
Dan zullen eens, als op zijn graf,
Op uwe rustplaats tranen vloeijen:
Dan wordt u eens door 't nageslacht,
Als hem, de lauwer toegebracht.

Mijn Vriend! me in 't uur der vreugd gewijd,
Maar ook, mijn Vriend! beproefd in 't lijden.
Een parel drijft in 's dichters oog...
Zoo spoedig naakt het uur van 't scheiden!
Dat treft mij zwaar. — Ik denk met schrik —
Met huiv'ring aan dien oogenblik.

Met schrik, met huiv'ring? neen, met vreugd!
't Zal u den weg ter eere banen,
En waar ge ooit gaat, nooit zal de zon
Der vriendschap in uw' boezem tanen...
Wat ooit uw lot op aarde zij,
Gedenk, mijn Vriend! gedenk aan mij!

J. M. D. ROMBACH.

Theol. Stud.